

A photograph of a snowy street at dusk. The street is lined with dark wooden buildings with snow on their roofs. Several cars are parked along the street, and a bright light source, possibly the sun or a street lamp, creates a starburst effect in the sky. The overall atmosphere is warm and cozy.

EDGARS AUZIŅŠ

SNIEGA
GŪSTĀ

2024

18+

Edgars Auziņš Sniega gūstā

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=70534369

SelfPub; 2024

Аннотация

Šī novele ir tumšs un atklāts romāns. Lasītājiem ieteicams ievērot piesardzību. Viņš vēlas mani – Ļaunais karalis. Pēc atgriešanās no internātskolas es saprotu, ka mana dzīve nekad vairs nebūs tāda pati kā agrāk. Es viņam būšu viņa rokās, lai kas arī notiktu. Bet es negrāso padoties bez cīņas. Tāpēc mēs spēlējam spēli. Es skrienu. Viņš mani vajā. Ja Dankans mani noķers... Tā ir zaudējuma spēle, un viens no mums noteikti zaudēs. Bet mēs nevaram būt kopā. Tas ir aizliegts un nepareizi. Tikai jo vairāk viņš mani vajā, jo vājāka es kļūstu pret viņa neatlaidīgo pakalīdzīšanos. Bet ja vien mēs zinātu, ka ir kaut kas vairāk, kaut kas bīstams... kaut kas draudīgs, kas slēpjas ēnā.

Содержание

1. NODAĻA	4
2. NODAĻA	10
3. NODAĻA	15
4. NODAĻA	21
5. NODAĻA	28
6. NODAĻA	36
7. NODAĻA	45
8. NODAĻA	51
9. NODAĻA	58
10. NODAĻA	65
11. NODAĻA	71
12. NODAĻA	78
EPILOGS	83

Edgars Auziņš

Sniega gūstā

1. NODAĻA

Sniegs

Kad zvanīja telefons un redzēju, ka zvana mamma, uzreiz sapratu, ka kaut kas nav kārtībā. Viņa nekad vairs nezvanīja. Trīspadsmit gadu vecumā mani nosūtīja uz stingru meiteņu internātskolu, un pēc diviem mēnešiem mani pilnībā aizmirsa.

Mamma zvanīja tikai reizi gadā. Manā dzimšanas dienā, lai atgādinātu, ka apsveicu viņu svētkos, jo viss vienmēr bija tikai viņai un nevienam citam. Viņa nebija slikta māte pati par sevi. Kad es biju jaunāka, viņa bija vislabākā, mīļākā un gādīgākā. Viņai patika būt par māti.

Bet pēc tam, kad mans tēvs nomira no aknu vēža, viss mainījās.

Nāve maina cilvēkus, un māte – viņa kļuva par sevis sliktāko versiju.

Telefons iezvanījās otrreiz un es to pacēlu.

– Sveiki.

«Mīlā,» viņa nopūtās, viegli ķiķinot. – Ak, tu neticēsi! Es satiku kādu.

Atkal?

– PAR.

Viņa pat nepamanīja manu entuziasma trūkumu. Mamma turpināja priecāties par savu jauno vīrieti. Ja man būtu jāaskaista, ar cik vīriešiem viņa ir bijusi kopā un apgalvojusi, ka mīl pēdējo četrus gadus laikā, man nepietiktu pirkstu, lai saskaitītu.

– Viņš ir tik burvīgs. Dankans ir viss, ko es meklēju vīrietī! Ak, un viņš ir bagāts. Neķītri bagāts.

Protams, viņš bija bagāts. Galu galā mātei bija savi standarti. It īpaši tagad, kad bijām praktiski bez naudas. Manai mātei vajadzēja četrus gadus, lai iztērētu visu naudu, ko mans tēvs bija nenogurstoši nopelnījis pēdējo divdesmit gadu laikā. Viņš pacēlās rindās, kļuva par vienu no bagātākajiem un cienījamākajiem cilvēkiem valstī, un tagad mēs esam šeit, gandrīz bez naudas.

Šī iemesla dēļ māte tikai satikās *bagāts* vīriešiem. Viņa nemīlēja nevienu no viņiem. Tas viss bija saistīts ar naudu, dzīvesveidu, viņas netīro bagātībustandartiem.

– ... apprecējās.

Mana mugura iztaisnojās un es pilnībā piecēlos sēdus uz gultas.

– Kas? Atvainojiet, ko jūs teicāt?

«Mēs ar Dankanu apprecējamies pagājušajā mēnesī!» Tikko atgriezāmies no medusmēneša. Ak, tas bija tik brīnišķīgi...

Viņa turpināja un turpināja, bet es jau biju ģībonis. Apprecējās? Jā, mamma tikās ar vīriešiem tā, it kā tā būtu viņas mīļākā nodarbe, bet precēties? Es pat *domā* ES nevarēju.

«Tu man neteici,» es nočukstēju.

– ES gribēju. Bet tas viss notika tik ātri, mīļā. Viņš**bertiski** nogāza mani no kājām.

– PAR.

Es pat nebiju pārsteigts, ka viņa tik ilgi gaidīja, lai man pateiktu. Galu galā es nebiju viņas prioritāšu sarakstā. Bet manas krūtis joprojām sāpēja. Es biju viņas meita; mana māte apprecējās, un es par to nemaz nezināju. Cik tas viss ir mulsinoši.

– Dankans teica, ka varētu atbraukt ciemos. Tev tas ir jādara, Snieg. Es nejautāju.

– Skola...

– Jūs tik un tā pabeigsit pēc divām nedēļām. Tad vari nākt. Es jau runāju ar direktori. Šis ir tavs pēdējais semestris, un pēc skolas beigšanas tu dzīvosī pie mums.

– Kas? – es atcirtu. – Es jau teicu, ka strādāšu šeit pēc...

«Neapšaubāmi, mans dārgais.» Mēs par to runāsim vēlāk. Man tagad jāiet. Mēs tikko atgriezāties no medusmēneša, un man vēl ir jāizpakās.

Viņa nolika klausuli un es gandrīz atmetu telefonu pret sienu. Uhh!

Nekādā gadījumā!

Māte vai Dankans, lai kurš tas arī būtu, nespēja mani pārliecināt par pretējo.

* * *

Pēc divām nedēļām es atrados netālu no Dankana muižas. Ak, viņš bija bagāts. *Nāvīgi bagāts*. Viņa īpašumam jābūt divreiz

lielākam par mūsu īpašumu. Karalis savā pasaulē. Es nebiju pārsteigts: viņš bija tieši tāds cilvēks, kuru medīja mana māte.

Es gāju augšā pa taku, kas veda uz milzīgām koka dubultdurvīm. Tur jau mani gaidīja sulainis.

– Labrīt, Vaitas jaunkundze. Es esmu Džordžs. Priecājos iepazīties, lūdzu, ienāc.

Es pamāju vīrietim un pasmaidīju. Viņam vajadzēja būt apmēram piecdesmit. Viņa plikā galva bija spīdīga, un uz viņa drēbēm nebija neviena nelīdzena auduma. Viņa kurpes bija nospodrinātas, un viņš stāvēja taisni, atņēmis no manis mazo koferi, neko nerunājot.

Nu.

Es sekoju viņam iekšā, paskatījos apkārt. Māja bija milzīga un nevainojami tīra. Atklāti sakot, man patika savrupmājas modernais, bet tajā pašā laikā senatnīgais izskats. Nelikās mājīgi, bet auksti arī nebija.

– Kur ir mana māte?

Sulainis – Džordžs – gāja augšā pa kāpnēm, un es viņam sekoju.

– Viņa gāja iedzert tēju ar draugiem, kā vienmēr sestdienās.

Es gandrīz izplūdu smieklos. Protams, mana mamma ir ar draugiem. Es nebiju redzējis savu māti četrus gadus, bet viņa nevarēja palaist garām pat vienu tējas ballīti, lai būtu mājās, kad es ierados.

Mēs apstājāmies pie aizvērtām durvīm, kuras es sapratu, ka tā ir mana istaba.

– Un Dankans? – uzmanīgi jautāju.

– Kinga kungs, jūsu patēvs, aizbrauca uz biznesa tikšanos.

Pusdienlaikā viņš būs mājās.

Es nīrgājoties iesmējos. Patēvs. Uhh

Džordžs atvēra durvis un manas acis iepletās, ejot iekšā. Istaba izskatījās pēc manas vecās istabas kopijas – tās, kuru atstāju pirms gandrīz pieciem gadiem.

«*Istaba, kas piemērota princesei*», mans tēvs teiktu ar mīlu smaidu.

– Kā? – šokēta nopūtos.

«Kinga kungs gribēja, lai jūs justos ērti un kā mājās,» Džordžs atbildēja, nepalaidot garām nevienu sitienu.

Viss bija pa vecam, līdz pat purpursarkanajai segai un plakātam. «*Sniegbaltīte un septiņi rūķīši*» uz sienas blakus kumodei.

– Tas ir jauki no viņa puses.

– Tava māte arī apstiprināja.

Šī istaba bija paredzēta jaunākajai manai versijai. Man tagad bija septiņpadsmit, un pēc divām nedēļām man paliks astoņpadsmit un es kļūšu pilngadīga. Šī istaba vairs nebija mana, taču tā joprojām izraisīja nostalgiju. Maigi izsakoties emocionāli. Viņa man atgādināja pagātņi, manu tēvu... un visas labās atmiņas.

Bet tas bija arī rūgts atgādinājums par to, ko biju pazaudējis...

«Es varu pasniegt jums pusdienas jūsu istabā, ja jūs vēlaties to darīt.» Vakariņas ir septiņos, un līdz tam laikam gan tava māte,

gan Kinga kungs būs mājās.

Džordžs bija prom, pirms es paspēju pamirkšķināt, atstājot mani vienu istabā, kas bija piepildīta ar atmiņām par manu pagātņi. Es apsēdos uz gultas, nedaudz atsitoties uz mīkstā matrača.

Laikam aizmigu, to nemanot. Jo nākamreiz, kad atvēru acis, es biju saritinājusies gultas vidū, dreifējot starp nomodā un bezsamaņā esošo pasauli. Es lēnām izstaipījos, muskuļi protestējot. Tomēr tas bija labs sapnis. Tagad es jutos daudz labāk.

Apgrīzusies gultā, es pagriezos pret logu un noelsos. Mana sirds daudzījās krūtīs, un es mēģināju piecelties sēdus, pieķērusi purpursarkano segu pie krūtīm, it kā tas varētu mani pasargāt.

Aizkari bija aizvērti un smagi, aizsedza saules gaismu, ienesa telpu tumsā. Pa aizkaru spraugu nāca vāja gaisma. Pietiekami, lai es varētu redzēt cilvēka ēnu.

– PVO...

Ēna attālinājās no loga, sperdama vēl vienu soli manas gultas virzienā.

2. NODAĻA

Sniegs

– Kas tu esi? Un kāpēc tu esi manā istabā? – es atcirtu.

«Sveiks, Snieg,» sacīja ēna, kuru mans uzliesmojums nemaz nesatrauca. Viņa balsij bija raupjš tembrs, it kā viņš būtu nepazīstams. Manām ausīm tas izklausījās rupji.

Manas plaušas paplašinājās un skāra krūtis. Man pār muguru pārskrēja bailes un es lēnām atkāpos.

– DŽORŽS!

Vīrietis pakratīja galvu.

– Viņš tevi nedzirdēs. Istaba ir skaņas izolācija.

– Es...

KAS?

Es izmisīgi paskatījos pa istabu, mēģinot atrast ieroci. Vai viņš bija iebrucējs? Kāds, kurš šeit strādāja? Ja tā, tad tas nebija labi!

«Ej ārā,» es nočukstēju.

Viņš pasmīnēja.

– Šīs ir manas mājas, Snov.

«Ja tu domā, ka vari...» es apklusu, kad viņa vārdi beidzot sasniedza manas gausās smadzenes. – Pagaidi, ko?

Viņš atvilka vienu no aizkariem, ielaižot istabā gaismu. Ēna vairs nebija ēna. Redzams vīrietis, vispirms viņa ķermenis... un tad seja.

Pirmais, ko pamanīju, bija tas, ka... viņš bija milzīgs. Viņš

bija divreiz lielāks par manu augumu un svaru. Viņam bija plati pleci, melni džinsi apskāva viņa biezos augšstilbus, un melnā krekla materiāls apskāva viņa muskuļus kā otra āda.

Kopš iestājos meiteņu internātskolā, man nav bijusi saskarsme ar vīriešiem. Vīrieši vispār man palika noslēpums. Un šis? Viņš nepavisam nebija tāds, kādu es iedomājos vīrieti.

Mans skatiens iemirdzējās viņa sejā. Siltums izplatījās pa manu kaklu un vaigiem. Viņa seja bija... veidota. Tas ir vienīgais veids, kā es varētu viņu raksturot. Viņam bija maza bārda, kas lika viņam izskatīties vecākam.

Šajā iebrucējā bija kaut kas pazīstams.

Un, kad tas man beidzot atausa, mazliet novēloti... Mani pārņēma sašutums.

– Dankans? — *Mans patēvs?*

Viņa sejā pazibēja nesalasāma izteiksme, kas pazuda tikpat ātri kā parādījās, un man nekad nebija laika par to domāt. Viņa lūpas saviebās un viņš lēni iesmējās.

– Kinga kungs. Mēs vēl neesam tādā intīmā līmenī, lai varētu runāt par vārdu, Snov.

«Vai arī es varu tevi saukt par patēvu,» es pasmaidīju.

Dankans pienāca tuvāk, stāvot blakus gultai, un paskatījās uz mani.

«Tātad, tā... vai jūs nedomājat, ka mums vajadzētu vienam otru labāk iepazīt, pirms no svešinieka kļūstam par... patēvu?»

Viņa tumšajās acīs bija kaut kas. Kaut kas dīvains. Kaut kas bīstams. kaut *koļaunums*. Šis vīrietis nebija džentlmenis – tas

man atgādina...

«Jūs iegājāt, pat nepieklauvējot.» Sliktākais ir tas, ka tu biji manā istabā, kamēr es gulēju. Tas ir ārkārtīgi nepiemēroti *Kinga kungs*.

Viņa greizais smīns atgriezās.

«Mūsu neatbilstības definīcija ir ļoti atšķirīga, Snowflake.»

Es atvainojos, ko?

Direktorei pienāktu lēkme, ja viņa dzirdētu Dankanu tā runājam ar mani.

Dankans Kings bija dīvains un pārsteidzoši nepiemērots.

– Kur ir mana māte? «Es izrāpos no gultas un nostājos pretējā pusē. Turot drošā attālumā no Dankana, es jutos mazliet mierīgāks. Paldies Dievam, es vēl biju ģērbusies, kad aizmigu. Citādi lietas būtu bijušas vēl neērtākas... un satraucošākas.

Un vēl jo vairāk *nepiemērots*. Man ausīs skanēja direktores balss.

– Izskatās, ka viņa vēl nav mājās. Tava mamma ir ļoti...

– Pārgalvīgi? Dzīvespriecīgs? Nē, varbūt neuzmanīgi? Savvaļas? Pārsteidzīgi? Bezatbildīgi? Jā, viņa visa tāda ir.

Dankana uzacis pacēlās.

«Es redzu, ka jūs esat dusmīgs, ka viņa nebija mājās, kad atnācāt šeit.»

Nē, es biju nikns, ka viņa mani pameta, kad man bija trīspadsmit, lai dzīvotu bezbērnu, bezrūpīgu dzīvi.

– Pie tavējās *ievas* bija daudz svarīgākas lietas, ko darīt. Tējas ballīte. Bet tas ir lieliski, tas man deva laiku gulēt, ko jūs

novērsāt, Kinga kungs.

– Es neko tādu nedarīju; Es klusēju vairākas stundas. Tu pats pamodies.

Es sakrustoju rokas uz krūtīm. Bet tas tikai pievērsa viņa uzmanību manām krūtīm. Viņa skatiens pievērsās tur, un Dankans Kings bezkaislīgi skatījās uz mani.

Es biju mazāka un īsāka nekā lielākā daļa internātskolas meiteņu. Bet Sesīlija, mana draudzene, vienmēr teica, ka esmu apdāvināta ar lielām krūtīm. Viņa uzauga ar mani agrāk nekā ar citiem klasesbiedriem.

Tas vienmēr ir piesaistījis manu uzmanību. Kādu dienu direktore mani iesauca savā kabinetā un paskaidroja, ka man ir jāsasien krūtis vecmodīgā veidā. Ar krūšturi nepietika, un pārējās meitenes jutās pārāk cieši un neveikli.

Sesīlija teica, ka viņi ir rupji un bija uz mani greizsirdīgi. Sākumā man šķita, ka manas krūtis ir skaistas, bet pamazām sāku tā kļūtienīst.

Un tagad...

Nekad agrāk vīrietis nebija skatījies uz mani ar tādu... interesi. Iespējams, tāpēc, ka pēdējos piecus gadus neesmu komunicējusi ne ar vienu vīrieti. Dankans bija tik nekaunīgs, ka pat neslēpa, ka skatās uz mani.

Šajās atklātajās meža acīs bija kaut kas tāds, kas lika man trīcēt. Varbūt tas bija pateicīgais skatiens... vai tas, ka viņš skatījās tik apzināti, lēni un mērķtiecīgi, it kā veltot laiku, lai izbaudītu mani.

Pāri manai ādai pārskrēja zosāda, un mani sprauslas kļuva cietas. Krūšturis un krekls lieliski noslēpa manus stāvus sprauslas, bet es prātoju, vai Dankans par to zina.

Kungs, tā bijanepareizi.

Es nolaidu rokas, juzdamās nevietā. Es nezināju, kā reaģēt, ko teikt, ko domāt. Es nolaizīju savas lūpas, noriju noriju un atkal atradu savu balsi.

– Varbūt tu jau aiziesi? Es gribētu būt viena.

Dankana acis beidzot apmetās manā sejā. Viņa žoklis savilkās tā, it kā viņš beidzot saprastu, ko dara. Viņa acis satumsa un viņš pamāja.

Es vēroju, kā viņš klusi izgāja no istabas un aiz viņa aizveras durvis.

Mani ceļi sasprāga, un es devos ļengans uz gultas, zaudējot visu spēku kājās.

Dankans Kings bija slikts. Nē, viņš bija pretīgs.

Un mana reakcija uz to bija biedējoša.

Tik nepareizi.

Tik nepiemēroti.

3. NODAĻA

Sniegs

Es iegāju vannā un sēdēju tajā ilgu laiku. Aizverot acis, es atliecu galvu pāri malai. Dankans Kings parādījās tumsā. Viņa nelietīgā seja un ļaunais smīns. Es noelsos, kāpjot vannā. Ūdens pārplūda, un mana sirds spēcīgi dauzījās krūtīs.

Mana āda trīcēja no apziņas, ka esmu viena šajā majestātiskajā vannas istabā. Ūdens bija silts, bet man atkal uzmetās zosāda. Es to jutu aiz mugurasskatās bet es zināju, ka kļūdījos. Šeit nebija neviena, izņemot mani.

Šis cilvēks – Dankans Kings – kas, viņaprāt, ir? Ienāca manā istabā bez manas atļaujas *Tātad* skatās uz mani – it kā viņam būtu visas tiesības *apbrīnot* es ar tādu neslēptu interesi.

esKāpēc Es viņam neko neteicu? *Kāpēc* Vai es ļāvu viņam skatīties?

Manas krūtis kļuva smagas un saspringtas. Es satvēru tās ar plaukstām un ar īkšķiem pārbraucu pāri sacietējušajiem sprauslām. Man aizrāvās elpa: viņi nekad agrāk nebija bijuši tik jūtīgi. Es vēlreiz noglāstīju sartos pumpurus ar īkšķiem, jūtot, kā sprauslas pietūkst zem maniem maigajiem pieskārieniem.

Tas bija... dīvaini, bet *jauki*. Man patika šī sajūta. Es aizvēru acis, izbaudot jaunās sajūtas.

Manā vēderā izplatījās siltums, un centrā, starp kājām, parādījās noturīga pulsācija. Es saspiedu augšstilbus kopā.

Lēnām roka nolaidās līdz vietai, kur *estas sāj*

– *Nekādā gadījumā nedrīkst pieskarties sev vietā, kur asiņo starp kājām. Tas ir aizliegts.*

Manas acis atpletās, es noelsos un atrāvu roku, pirms paspēju sev pieskarties.

Manās ausīs atskanēja direktores balss.

– *Tas tev sājēs. Jums būs kārdinājums. Bet kārdinājums ir ļauns.*

Man tas sājēja.

Man bija kārdinājums.

Bet tas bija aizliegts.

Mani mācīja pretoties kārdinājumam, un es neuzdrošināšos aizmirst visas nodarbības vienā dienā.

– *Jūsu vīrs baudīs jūsu upura augļus. Kad jūs izliesiet asinis par viņu, jūs beidzot sapratīsīt. Viņš dos jums prieku un dos dzīvību jūsu tukšajai dzemdei. Un tu dzemdēsi viņam dēlus un meitas.*

Es gandrīz grēkoju.

Vakar izgāju no pansionāta, šodien iegāju šajā nepazīstamajā vietā... un Dankans Kings mani vilināja. Un tas viss vienas dienas laikā.

Vīlies izkāpu no vannas.

Nē, es biju stiprāks par to. Es netaisos iekrist šajā slazdā. Lai cik skaista bija viņa nelietīgā seja un lai cik skaistas būtu viņa lazda acis.

Ģērbusies krēmkrāsas kleitā, savilku matus kūlītē un pie kleitas izvēlējos vienkāršas balerīnas kurpes. Tikko biju

pabeidzis ģērbties, kad pie durvīm pieklauvēja.

– Jā? – ES zvanīju.

Durvis atvērās un Džordžs iebāza galvu iekšā. – Labvakar, Vaitas jaunkundze. Tiek pasniegtas vakariņas. Tava māte un patēvs tevi gaida lejā.

Es uzsmaidīju vecākajam vīrietim.

– ES nākšu. Paldies.

Viņš aizvēra aiz sevis durvis, un es pēdējo reizi paskatījos uz sevi spogulī.

– Labi, Snieg. Jūs varat tikt galā. Esiet cieņā pret savu māti un ignorējiet Dankanu Kingu. Jā? Jā.

Es atradu ceļu uz ēdamistabu. Viņi abi jau sēdēja pie galda. Dankans ir vadītā, un mana māte ir viņa labajā pusē.

Mamma staroja, ieraugot mani. Viņa atgrūda krēslu un metās man pretī, ietinot mani ciešā apskāvienā.

– Ak mana dārgā! Kā man tevis pietrūka!

Viņa noglāstīja manu muguru, šķita, ka viņas balsī bija mātes mīlestība. Gandrīz nopirku. Es gandrīz padevos viņas viltus pieķeršanai, līdz atcerējos, ka šī ir tā pati sieviete, kura mani dzemdēja un pēc tam pameta pirms pieciem gadiem. Viņa bija mana māte, kuru nebiju redzējusi piecus gadus. Tā pati sieviete, kura piecu gadu laikā man zvanīja tikai sešas reizes.

Mamma atrāvās un paskatījās uz mani. Viņas smaids bija spiests.

«Tu esi tik daudz pieaudzis, Snov.» Tu izskaties pēc dāmas, ko vienmēr biju iedomājusies!

– Paldies mamma. «Es mēģināju smaidīt pretī, bet nevarēju to izdarīt tik viltus kā viņa.»

Labāk bija pārceļt sarunu no manis uz viņu. Galu galā mana māte mīlēja runāt par sevi.

– Apsveicu ar kāzām.

Viņa tik viegli paņēma ēsmu. Mātes smaids kļuva platāks.

– Paldies mans dārgais. Nāc un satiec Dankanu!

Viņa pagāja malā, norādot uz vīrieti, kurš sēdēja pie galda.

– Snieg, satiec Dankanu. Mans vīrs un tavs patēvs. Dankan, iepazīsties ar manu meitu Snovu.

Mūsu skatieni sastapās.

Viņš nesmīnēja.

Viņšpasmāidīja.

«Sniegbaltīte,» viņš lēni teica. – Prieks beidzot tevi satikt.

Priecāsimies jūs redzēt mūsu kāzās...

«Bet viss notika tik ātri.» – māte viņu ķiķinot pārtrauca. Es sarāvos no augstā toņa. – Viss kārtībā, tu tagad esi šeit.

«Protams,» Dankans piekrita. Viņa balss bija tikpat dziļa un raupja kā iepriekš, kad viņš atradās manā guļamistabā, taču tieši tas, kā viņš runāja, lika man pacelt uzaci.

Dārgais Dankan? Kas notika ar nekaunīgo un negodīgo Dankanu?

Šis bija silts.

Manā guļamistabā bija auksti.

Ha. Divu seju Dankans. Mātes priekšā viņš izturējās kā mīļotais. Es pacēlu zodu un ar bargu skatienu skatījos uz viņu

augšā un lejā. *Labs mēģinājums, Kinga kungs. Bet es zinu, kas tu patiesībā esi.*

Viņš nolieca galvu uz sāniem, pētot mani. Biju gaidījis, ka smaidīs vīrs, bet tāda nebija. Tomēr viņa lūpas raustījās tā, it kā viņš mani atrastu *interesanti*.

Mamma paglaudīja man pa roku, pārtraucot kluso skatienu starp Dankanu un mani.

– Sēdies, Snieg. Džordžs teica, ka tev nav pusdienas. Tātad jūs noteikti esat izsalcis.

Es apsēdos Dankanam pa kreisi, un mamma ieņēma savu vietu viņam pa labi. Vakariņas tika pasniegtas, kamēr mana māte nemitīgi tērzēja par savām kāzām un medusmēnesi. Es neteicu ne vārda. Es tikai pamāju uz visiem viņas vārdiem, cieši smaidot un izrādot cieņu.

Dankans pārmiņa dažas frāzes, bet arī klusēja. Es noriju ēdienu, un, kad mans vēders sāka protestēt, es sniedzos pēc glāzes.

Tikai es nepieskāros stiklam.

Es pieskāros stingrai, siltai rokai.

Es atvilku roku atpakaļ un paskatījos uz Dankanu.

– Ko tu dari? – jautāju skaļāk, nekā biju iecerējusi.

Viņš iesmējās, ignorējot manu uzliesmojumu, un pacēla manu glāzi pie mutes. Viņa lūpas pašķīrās un viņš iedzēra mazu malku. Sašutusi es paskatījos uz mammu pēc palīdzības, bet viņa tikai izskatījās apmulsusi.

Dankans nolika glāzi atpakaļ uz galda un norādīja mani pa

kreisi.

«Tava glāze,» viņš teica.

Paskatījos, kur viņš rāda, un iekšēji nodrebēju. Kā es gribēju, lai zeme saplīst un norij mani veselu.

Mana glāze bija tur. Bezalkoholiskais šampanietis.

Tas, no kura Dankans dzēra, bija viņa. Baltvīns.

«Ak,» es stulbi teicu.

«Ak,» viņš atkārtoja, it kā ņirgājoties par mani.

Es satvēru dakšu ciešāk.

– Atvainojiet. Mana kļūda.

Viņš piesita ar pirkstu pa vīna glāzes malu.

– Jūs vēl neesat pietiekami veca vīnam, Vaitas jaunkundze.

«Divas nedēļas,» es atbildēju. «Man būs astoņpadsmit pēc divām nedēļām, King.»

Viņa acis kļuva tumšākas, tajās pazibēja Dankans, kuru es satiku savā istabā.

– Jauki dzirdēt.

Es novērsos no viņa un sastapu mammas acis. Viņas lūpas kļuva plānākas un sejas izteiksme kļuva mazāka *autuziasma pilns*. Oho. Mīļākā māte nešķīta tik priecīga, ka viņas vīrs pievērš uzmanību nevienam citam, izņemot viņu.

Es iebāzu dakšīņu mutē, sakošļājot daudz lielāku gabalu dārgas, maigas liellopa gaļas. Mātei nepatika, ja kāds cits viņai atņem uzmanību.

Man bija jāatceras palikt ēnā.

Vajadzēja palikt tālāk no Dankana Kinga.

4. NODAĻA

Sniegs

3 dienas vēlāk

Es nezināju, kāpēc mamma lika man šeit ierasties. Viņa gandrīz nepavadīja laiku ar mani. Patiesībā pēdējās trīs dienas mēs esam redzējuši viens otru tikai vakariņās. Un visu šo laiku viņa runāja nemitīgi *par* Tava diena, *par* draudzenes, *par*miļākā kleita, *par* miļākais ēdiens, *par* jūsu sapņu brīvdienas un*par* cik viņš bija sapņains*viņu* Dankans.

Viņa bija sajūsmā.

Es nobolīju acis.

Dankans nebija sapņains.

Viņš bija... rāpojošs.

Četrdesmit gadus vecs vīrietis, kuram bija viens ķermenis, bet divas pilnīgi atšķirīgas personības.

Silts un auksts.

Mīlīgs un nerātns.

Maigs un izsmejošs.

Ideāls kontrasts. Bet Dankans Kings bija viens cilvēks. Precējies vīrietis, kurš skatījās uz mani un lika manam ķermenim reaģēt tā, kā es nekad nebiju reaģējis. Varbūt tā bija viņa acu intensitāte. Vai varbūt tas bija tāpēc, ka viņš bija tik augstprātīgs savā izskatā un vārdos. Vai varbūt tā bija viņa balss, tik dziļa, ka man palika vāji kāju pirksti. Viņa balss zemā dūkoņa apņēma

mani kā kokonu, un biežāk arī *esjūtama* Es jutos kā grēcinieks, ka man pat tādas domas.

Precējies vīrietis. Manas mātes otrais vīrs. Mans patēvs, un tomēr... bija sajūta krūtīs, siltums vēderā un uzstājīga pulsācija starp augšstilbiem.

esienīda viņam par to, ka viņš mani piespiedajusties Šis.

esienīdapriekš sevisvėlme grēks.

Šis kārdinājums bija nežēlīgs.

Es aizsedzu seju ar mapi, pasargājot acis no saules. Šodien bija silts, pietiekami karsts, lai es varētu sēdēt ārā bez jakas. Es īpaši izvēlējos dzeltenu sarafītu, lai tas atbilstu šiem laikapstākļiem. Es kustināju kailos kāju pirkstus zālē; Tas bija kutinoši, bet man patika.

Šeit bija tāda brīvības sajūta, kādas man nebija internātskolā. Tā kā es biju pabeidzis savu vecāko kursu, mana māte teica, ka man nav jāatgriežas. Man tik un tā drīz apritēs astoņpadsmit.

Bet es palūdzu direktorei, lai mani dara par skolotājas palīgu. Pēdējos piecus gadus es biju priekšzīmīgs students, un viņa nekavējoties piekrita. Es gribēju palīdzēt jaunajiem iejusties ērti. Es atcerējos, cik vientuļa jutos, kad biju jauns.

Galu galā internātskola ir drošāka iespēja nekā ārpusaule Es sev teicu.

Nebija ne haosa, ne grēku, ne kārdinājumu.

Viss bija OK. Šeit bija viegli un mierīgi.

«Tev vajadzētu vairāk apzināties savu apkārtni, Sniegpārslīņa.»

Manas vēnas piepildījās ar uguni, un vēders savilkās. Es piecēlos sēdus, smagi elpojot. Grāmata iekrita man klēpī, un es pagriezās, meklējot cilvēku, kam piederēja balss.

«Es esmu šeit,» viņš nomurmināja.

Es pacēlu galvu un atradu viņu nejauši sēžam uz resnā koka zara, zem kura es gulēju. Viņa mugura bija atspiedusies pret koka stumbru, viena kāja bija izstiepta, bet otra saliekta pie ceļa, pēda stāvēja uz zara. Viņa rokā bija sarkans ābols.

Dankans Kings šeit izskatījās kā mājās, it kā viņš to būtu darījis daudzas reizes... un sēdēja šeit ilgas stundas.

– Cik ilgi tu šeit esi bijis? – aizdomīgi jautāju.

«Tas pats kā jūs,» viņš bez pārtraukuma atbildēja.

Oho! Viņš pat nemēģināja to slēptizvirzītajiem.

Es samiedzu acis un paskatījos uz viņu.

– Tagad esat kļuvis par stalkeru? Vai jums ir kādas citas sociopātiskas tendences, par kurām mums vajadzētu zināt?

Dankans pielika ābolu pie lūpām un iekoda, nesteidzīgi košļādamas, pirms atbildēja uz manu jautājumu.

«Vajāšana ir bīstams vārds, Sniegpārsla.» Es to sauktu... kaislīgi tevi vērojot. Un vajāšana nozīmē, ka jums tas nav jābauda.

– Kurš teica, ka man patīk? – es sašutusi nočukstēju. *Kā viņš uzdrošinājās?*

Viņš pagriezās, uzlicis kājas uz zara, lai tās karājās. Ļaunais smīns atgriezās. Dankans tajā brīdī izskatījās tik augstprātīgs, ka man gribējās viņam ieplaukāt un...

«Tavi vaigi ir sarkani, tu kož lūpās, tava elpošana mainās, tiklīdz tu saproti manu klātbūtni, tava roka iet starp tavām kājām, tu saspied augšstilbus un sprauslas... Sniegpārslīņa, tavi sprauslas ir cietas un lūdzas, lai tevi zīst.»

Mana sirds sāka dauzīties un manas lūpas pavērās, atstājot mani bez runas. Mana galva griezās, es biju iekšāniknumsun*Man trūka elpas.*

«Kā tu varēji...» es iesāku, bet joprojām trūka vārdu. Pakratīdama galvu un mēģinot atbrīvoties no tēla, ko Dankans man bija uzzīmējis, es izliku zobus un praktiski ņurdēju uz viņu. – Kā tev ietvai tu uzdrošīniesrunā ar mani tā?

Viņš izplūda smieklos, kuros nebija ne humora, ne ņirgāšanās. Dankans nolēca no zara un lieliski piezemējās uz kājām. Šodien viņš bija ģērbies melnos džinsos un melnā kreklā. Jā, tagad viņš bija auksts un izsmejošs Dankans.

Kad viņš uzvilka uzvalku, viņš bija «džentlmenis» Dankans Kings – parasti vakariņu laikā un manas mātes klātbūtnē.

Pēdējās trīs dienas, kad esmu šeit, esmu centies visu iespējamo, lai ignorētu Dankana klātbūtni savrupmājā. Lielāko dienas daļu es pavadīju savā istabā un dažas stundas pavadīju šeit, kalnā ar skatu uz dārzu.

Dažreiz es viņu redzēju koridorā, bet pazuda no redzesloka, pirms viņš paguva man tuvoties. Visu dienu man šķita, ka mani vēro. Dažreiz es redzēju viņu slēpjamiēs ēnā, kamēr es gāju no bibliotēkas uz savu istabu. Viņš pasmīnēja un tad aizgāja, neteicis ne vārda. It kā tu gribēji, lai es to darujūtama viņa klātbūtne.

Dankans Kings neko nedarīja klusi.

Mēs gaitenī pārmijām tikai divus ļoti īsus vārdus, un abas reizes beidzās ar to, ka es no viņa atkāpos, jo viņš bija pilnīgi rupjš.

Bet vakariņu laikā viņš bija ideāls džentlmenis. Manas mātes klātbūtnē viņš bija gādīgs vīrs. Māte un Dankans bija ideāli viens otram – viņi bija *abiviltots*.

Es pacēlu augstu zodu un skatījos uz viņu, kad viņš skatījās uz mani, viņa lazda brūnajām acīm mirdzēja saules gaismā.

«Ko mana māte teiktu, ja uzzinātu, ka jūs tā runājat ar mani?»
Ar viņunepilngadīga meita!

Pārsteigumā Dankans pietupās, lai būtu manā līmenī. Šī jaunā situācija mūs satuvināja. Viņa ķermeņa siltums mani apņēma, un es sajutu cigāru un muskusa odekolona smaržu.

Iespējams, tā bija saules gaisma, bet viņa lazda acis tik tuvu šķīta gaišākas. Viņš nolieca galvu uz sāniem, viņam acīs iekrita matu šķipsna. Viņam bija krietni pāri četrdesmit. Es pamanīju viņa matos un bārdā vieglu pelēkumu, taču tā bija vienīgā pazīme, ka viņš bija divdesmit vienu gadu vecāks par mani. Dankans Kings neskatījās *tik vecs*. Viņš varētu viegli izturēt apmēram trīsdesmit gadus vecu vīrieti.

Dankans pietuvināja galvu, līdz mūsu sejas bija tikai centimetru attālumā viena no otras. Pirmo reizi pamanīju, ka viņa deguns ir nedaudz izliekts un ar izbalējušu rētu. Vai viņš patiešām salauza degunu, kad bija jaunāks?

Viņa lūpu kaktis nedaudz ielocījās. Tas bija tā, it kā viņš slēptu

smaidu, it kā viņš dalītu iekšēju joku ar sevi. Tad es sapratu, ka Dankans smīn, smīn, ķiķina... bet smaidi nekad nerasniedza viņa acis.

Viņi vienmēr palika auksti. *Miris.*

Tajā bija kaut kas rāpojošs... Man vajadzēja vairāk uztraukties par to, ka šim dīvainajam cilvēkam bija beigtas acis... un, iespējams, mirusi sirds. Bet es palaidu garām brīdi.

Dankans pacēla roku, lai pieskartos manai sejai. Viņa acu zīlītes kļuva tumšākas, un viņa plauksta sastinga centimetru no mana vaiga. Tā vietā viņa pirksti pieskārs matu šķipsnai, un viņš to aizbāza aiz auss.

Nodrebēdams nopūtos. Viņš pat nepieskārs manai ādai, bet mans ķermenis bija... *silts.*

«Tavai mātei tas nav jāzina,» viņš teica.

Es pacēlu acis, satiekot viņa auksto skatienu.

– Jūs esat precēts vīrietis, Kinga kungs.

Viņa rādītājpirksts pieskārs manām lūpām, apklusinot mani.

«Shhh,» Dankans nopūtās. – Tas ir mūsu noslēpums, Sniegpārslīņa.

Viņš nolaida roku un manas lūpas trīcēja. ES joprojām esmu *jūtama* viņa pieskārienu. Es gribēju nolaižīt savas lūpas *justies* viņa pieskāriens... bet es atturējos.

Dankana acis fiksējās manā sejā, tad viņš pamirkšķināja, paskatījās prom un piecēlās. Ne vārda neteicis, viņš aizgāja. Viņa garie soļi nesa viņu arvien tālāk no manis.

Kad viņš bija pietiekami tālu, viņš apstājās un paskatījās pār

plecu. Mūsu skatieni sastapās.

– Seko man. Man tev kaut kas jāparāda.

Negaidījis atbildi, viņš turpināja iet.

Šis brīdis mainīja visu.

Man nav vajag bija viņu klausīties. Es varēju palikt tur, kur
biju, un ignorēt viņu.

Es varētu darīt lietas savādāk.

Bet *esnolēma* piecelties, paņemt grāmatu unsekot par
Dankanu Kingu.

Tā bija mana izvēle.

Un šī izvēle izrādījās ļoti perversas beigas.

5. NODAĻA

Sniegs

Ja tu man jautātu *Kāpēc* Es sekoju Dankanam, es to nebūtu zinājis. Es joprojām šaubījos par sevi. *Kāpēc?* Viņš bija mans patēvs, kurš ar mani flirtēja bez jebkādas kauna. Viņš teica lietas, ko viņam nekad nebūtu vajadzējis teikt savai pameitai.

Dankans bija vulgārs. Nepiemērots. Rupji. Augstprātīgi. Nepieklājīgs.

Un viņa acis, tik aukstas... tik beigtas.

Tikpat aizsargāts, cik es biju internātskolā, pat es zināju, cik bīstams var būt tāds vīrietis kā Dankans Kings.

Un tomēr... es viņam sekoju.

– Kur mēs ejam? – jautāju, ejot viņam blakus. Zem manas rokas bija pabāzta grāmata mīkstos vākos – romāns *Arlekīns*.

Dankans īsi paskatījās uz mani, un viņa lazda brūnās acis kļuva tumšākas.

– Pārsteigums.

Es samiedzu acis uz viņu. Blakus Dankanam es jutos tik mazs. Man bija jāpagriež kakls, lai sastaptos ar viņa skatienu.

«Man nepatīk pārsteigumi,» es lēni teicu.

Viņš izbrauca ar pirkstiem cauri savai īsajai bārdai.

– Pierodi. Tevi, Sniegpārslīņa, sagaida daudz pārsteigumu.

Ko tas vispār nozīmē? Dažreiz Dankans runāja mīklas, un tas mani mulsināja vēl vairāk. Nē, tie bija meli.

Viņš mani *ieintrīgēts*.

– Kāpēc tu mani tā nepārtraukti sauc?

– Sniegpārslīņa?

– Jā.

Dankana soļi palēninājās.

– Tāpēc, ka jūs *mazs* kā Sniegpārsla. Un, kad es to saku skaļi, tas man atgādina, ka tu esi par mazu... un ka es nevaru tev pieskarties.

Ak.

Kāpēc... kāpēc viņa teikums izklausījās nepabeigts? It kā viņš gribētu pateikt kaut ko citu.

Vai viņa balsī bija kāda vilšanās?

Un kāpēc mans vēders sažņaudzās no viņa vārdiem?

Dankans vairākas reizes skaidri norādīja, ka viņš mani interesē. Viņš mani redzēja kā sievieti, nevis mazu meiteni, ne pameitu. Bet kāpēc tas tā būtu? Viņš bija divdesmit vienu gadu vecāks par mani. Viņš bija nobriedis, iedzīvojies... un precējies.

Un es vienkārši biju... *sevi*.

Un man galīgi nebija nodoma veidot romānu ar mammas vīru. Dankans var būt pievilcīgs. Viņš varētu mani ieintrīgēt. Un viņš lika man sajust lietas, ko es nekad agrāk nebiju jutis... bet es nebūtu iemesls, kāpēc manas mātes laulība izgāzās.

– Čau.

Es pamirkšķināju.

– Hu?

Viņa lūpas saviebās.

«Nekas,» viņš nomurmināja.

«Tev nevajadzētu teikt tādas lietas, Dankan.»

– *Kinga kungs jums*, – viņš mani pārtrauca.

Es nobolīju acis.

– Nopietni? Vai pēc visa, ko tu man teici, joprojām gribi, lai es tevi tā dēvēju?

«Jā,» Dankans viņam pamāja. «Jums būs jānopelna tiesības saukt mani vārdā.»

Es pasmaidīju bez humora.

– *Tu dīvains cilvēks, Kinga kungs*. Pagaidi, varbūt man tev vajadzētu piezvanīt... *patēvs?*

Es izsaucu viņa zvēru, es to zināju.

Bet kaut kas šajā Dankana versijā lika man justies stipram un drosmīgam.

Dankans apstājās tik ātri, ka es gandrīz paklupu, kad viņš pagriezās un gāja man pretī. Viņa seja bija kā pērkons, gandrīz nikns, un es zināju, ka esmu nonācis nepatīkšanās.

Viņa lūpas savilkās, un viņš izlika zobus, izskatoties pēc zvēra, kāds viņš bija.

– Šodien tu esi nekaunības pilna, Sniegpārslīņa. Ja es būtu tavā vietā, es būtu ļoti uzmanīgs.

Es sastapu viņa skatienu, nesatraucoties.

«Vai tie bija draudi, *Kinga kungs?*»

– Nē, tas bija brīdinājums. Nākamreiz tas būs sāpju solījums,» viņš norūca. Es jutu vibrāciju līdz dvēseles dziļumiem, un tur tas atkal bija... pulsācija starp augšstilbiem, kur man sāpēja katru

dienu kopš tikšanās ar Dankanu.

«Tu mani nenodarīsi,» es nopūtos. Vai es mēģināju pārliecināt viņu vai sevi?

Viņš nolaida galvu, lai skatītos manām acīm.

– *Es ES to izdarīšu* tu esi ievainots. *Tutu to darīsi* izbaudot to un vienlaikus lūdzot, lai es pārtraucu.

Mana elpošana aizrāvās, un viss ķermenis, šķiet, apzinājās, cik tuvs man bija Dankans. *Apturiet viņu* – es aizrādīju sev. *Kliedz uz viņu. Pasaki viņam apstāties. Piedraud viņam. Kliedziet pēc palīdzības.*

Tā vietā es piecēlos uz pirkstgaliem. Dankans piecēlās taisnāk, un viņa acu kaktiņi raustījās. Viņa žoklis sacietēja, kad es pietuvināju savu seju viņam, mūsu lūpas bija tikai collas attālumā viena no otras.

– Vai jūs nedomājat, ka es pret jums cīnīšos, Kinga kungs?

Viņa krūtīs atskanēja zems rūciens.

«Patiesībā es gribētu, lai jūs cīnītos,» viņš teica ar zemu un mutuļojošu balsi. – Man būs daudz patīkamāk, kad tu gulēsi zem manis, vaidēsi, vaimanāsi un tā tālāk *sasodīts* slapjš *ubagot* es.

Es noelsos, paklupu viņa vārdiem. Uguns laizīja manas vēnas un es jutu kaut ko elektrisku, tādu saldu, mokošu strāvu, kas slīd cauri manam ķermenim.

Nepareizi. Tas bija tik nepareizi. Bet kāpēc es nevaru apstāties?

«Nejoko ar mani, Sniegpārslīņa,» Dankans smēķēja.

Viņš pagriezās un atkal sāka iet, atstājot mani aiz muguras.

ES gandrīz *vaidēt*. Manas kājas trīcēja, un es berzēju augšstilbus, cenšoties mazināt sāpes centrā.

– Pasteidzies. «Viņa balss skanēja pāri kalnam.

Dažas reizes dziļi ieelpojot, es nogaidīju, līdz mana sirds nomierinās, un skrēju lejā no kalniem, sekojot viņam.

Mēs klusēdami gājām cauri milzīgajam dārzam un tad devāmies aiz savrupmājas, kur atradās šķūnis.

Tiklīdz mēs pārkāpām sliekšni, es dzirdēju kaucienus. Pagaidi, ne viens. Vairāki dažādi kliegzieni.

Dankans nebaidījās. Viņš reiz nosvilpa. Skaļi un skaidri. Kaukšana apstājās, un tad...

Ak, vai. Dievs.

Es paspēru dažus soļus atpakaļ un paslēpos aiz Dankana. Viņš kalpoja par manu vairogu, kamēr mums pretī skrēja septiņi milzīgi zvēri.

Viņi visi apstājās Dankana priekšā, satraukti lēkdami uz augšu un uz leju viņa sānos. Suņi?

Pagaidi... nē, tie bija pārāk lieli. Šie bija... *vilki*?

Septiņi milzīgi vilki. Dankans noliecās un paglaudīja mazākajam aiz ausīm. Viņš gaudoja, un viņa dzīvnieciskajā sejā parādījās gandrīz mierīga izteiksme.

Dankans atskatījās uz mani ar paceltu uzaci.

– Viņi tev nekaitēs.

– Vai tas ir mans pārsteigums? – trīcošā balsī jautāju. – Tāpēc, ka es to negribu.

«Viņi sajūt tevis smaku uz manis, tāpēc viņi tev nekaitēs,»

viņš lēnām paskaidroja. – Viņi jau ir pieraduši pie tavas smaržas. Es par to pārliciecinājos.

– Un ko tas nozīmē?

Viņa lūpu kaktis saritinājās, bet viņš neatbildēja.

– Vai viņi kož? – es jautāju, nenolaižot acis no vilkiem.

– Jā dažreiz. Bet tu viņiem patīc... redzi, kā viņi berzēs pret tevi, – viņš atbildēja ar rupju un apmierinātu balsi.

Mazākais vilks no septiņiem, kuru Dankans bija samīļojis, tagad berzējās gar manām kājām. Viņš izlaida klusas skaņas, it kā mēģinātu mani mierināt. Jā, tas bija diezgan... *mīļš*.

Es lēnām notupos un pastiepu pret viņu roku ar plaukstu uz āru.

– Kādi ir viņu vārdi?

Dankans norādīja uz vilkiem, katru iepazīstinādams ar mani.

– Lielākais ir doc. Viņam blakus ir Laimīgs un Sneezy. Tie ir gaišāki pelēkie vilki. Šie trīs ir vecākie un no pirmā metiena. Tad Slips – tas, kas guļ uz vēdera. Bashful ir mazākais. Grumpy un Dobby ir divi tumšāki vilki.

Bashful trāpīja ar savu purnu man pret plaukstu. Viņš izdvesa, manuprāt, priecīgu skaņu un tad laizīja manus pirkstus. Viņa acīs bija kaut kas dīvains.

– Vai Bashful ir akls?

– Jā. Viņš piedzima ar dažām komplikācijām un gandrīz nomira. – Dankans apklusā, kopā skatīdamies uz mani un Bašfulu. – Tu viņam patīc.

«Es nekad nebūtu domājis, ka tu mīli dzīvniekus,» es nejauši

teicu. Nav tā, ka vilki bija mājdzīvnieki, bet tie izskatījās ļoti pieradināti. Bīstami un dzīvnieciski, jā. Bet tajā pašā laikā diezgan maiga.

«Es tāds neesmu,» viņš atbildēja.

es pasmaidīju. Ap viņu saritinājās divi vilki. Slipijs atbalstīja savu milzīgo galvu Dankanam klēpī. Ak, kā viņam patika glāstīt.

Bashful apgūlās man blakus, un es viņu noglāstīju, ar pirkstiem izlaižot viņa biezo kažokādu.

– Kāpēc tu mani atvedi šeit?

– Tava mamma teica, ka tu jau kopš bērnības mīli dzīvniekus. Es zinu, ka ir garlaicīgi visu dienu būt savā istabā. Tāpēc es domāju, ka jūs varētu vēlēties kādu laiku pavadīt kopā ar šiem zvēriem.

Tas bija ļotimīļš.

Es aizdomīgi paskatījos uz Dankanu.

«Mēs esam pazīstami tikai četras dienas, un es zinu, ka jūs noteikti vēlaties kaut ko pretī.» Tu nekad neko nedarīvienkārsī.

Viņš pasmaidīja, bet viņa smaidā nebija nekā silta. Tikai auksts.

«Tu mani tiesā pārāk bargi, Sniegpārslīņa.»

– Bet vai man nav taisnība? «Es klusi jautāju, cerot, ka viņš teiks jā.

«Nē, jūs neklūdāties,» viņš teica, pieklusinot balsi. – Es gribu kaut ko saņemt pretī.

– Kas tieši?

Viņa seja uz mirkli satumsa, bet es samirkšķināju un izteiksme

pazuda pārāk ātri, lai es būtu satraukta.

– Es tev pastāstīšu, kad būšu gatavaņem šo,» viņš nomurmināja.

Augstprātīgs, pompozs idiots!

«Tu vienmēr esi neziņā un ar savām stulbajām mīklām.»

Vienkārši pasaki man,» es atcirtu.

Dankans pamāja ar galvu.

– Pacietību, Sniegpārslīņa. Skaitīt dienas un, kad pulkstenis sitīs, es paņemšu to, ko gribu.

Es gribēju atkāpties, bet izvēlējos viņu ignorēt un atgriezos pie Bašfula glāstīšanas. Dobby un Doc pienāca pie manis un paspieda manu roku. Drīz vien visi septiņi vilki bija man blakus un lūdza viņus samīļot.

Tagad viņi vairs nebija tik biedējoši.

Šie lielie, zvēriem līdzīgie vilki patiesībā bija mazi mazuli, kas tikai gribēja uzmanību.

Dankans piecēlās, un es pacēlu skatienu uz viņu, gaidot, vai viņš neteiks vēl kaut ko. Bet viņš neteica.

Tas brīdis ir pienācis.

Mūsu skatieni sastapās.

Viņš bija tik auksts kā vienmēr.

Viens sirdspuksts. Viena drebināša elpa.

Un tad viņš pazuda.

6. NODAĻA

Sniegs

Šodien apريت divas nedēļas un viena diena, kopš es pārcēlos uz karaļa īpašumu. Un tā bija mana dzimšanas diena. Ja godīgi, neko īpašu nebiju gaidījis. Es nebiju gaidījis dzimšanas dienas svinības. Es pat nedomāju, ka viņi man iedos kūku.

Turklāt es domāju, ka mana māte aizmirsīs.

Bet es kļūdījos.

Mana astoņpadsmitā dzimšanas diena atšķīrās no iepriekšējām piecām dzimšanas dienām, kuras nosvinēju viena, bez ģimenes.

Mamma mani uzaicināja vakariņās un tad uz teātri. Viņa teica, ka Dankans mums rezervējis restorānu un sagādājis mums kino biļetes. Tāpēc es ātri sapratu, ka mamma *Patiesībā* aizmirsu par manu dzimšanas dienu, bet Dankans atcerējās un gribēja to padarīt īpašu.

Kad atgriezāties no kinoteātra, es Dankanu neredzēju. Tā nu es devos pasnaust. Mani pamodināja klauvējiens pie durvīm.

– Vaitas jaunkundze, – Džordžs sauca. – Lūdzu nāc lejā. Tava māte un patēvs tevi gaida.

– Dod man desmit minūtes, es tūlīt būšu!

Iztīrījusi zobus un ātri sapinusi matus nekārtīgā bizē, devos lejā paskatīties, kādi vēl pārsteigumi mani sagaida dzimšanas dienā.

Tas, ko es negaidīju, bija sarkanu rožu ceļš... kas ved lejā pa kāpnēm uz ēdamistabu.

Takā dega sveces, un es pamirkšķināju vienu, tad divas reizes, uztverot visu, kas notiek. Māte un Dankans mani gaidīja pie vakariņu galda. Dankans bija ģērbies savā ierastajā melnajā uzvalkā, taču šoreiz bija bez kaklasaites. Mātei mugurā bija smaragda kleita, ap kaklu bija mirdzoša kaklarota, un viņas mati bija saritināti perfektā ķekātā. Viņi abi izskatījās kā tikko izkāpuši no žurnāla *Vogue*. Ideāls, netīrs bagāts pāris. Uz īsu brīdi es pamanīju, cik labi viņi viens otru papildina.

Viņi bija tuvāki vecumā. Abi uzvedās tā, it kā visa pasaule būtu zem viņiem. Viņi bija *abilielisks*.

Un es biju... vienkāršisevi. Parasts Sniegs, kurš pēdējos piecus gadus pavadīja internātskolā. Es pat nebiju ģērbies šim gadījumam. Neviens man neprasīja saģērbties. Man bija mugurā vienkārša rozā vidēja garuma kleita.

Ja iepriekš es nesapratu, cik ļoti es šeit nepiederu, šis brīdis lika man noskaidrot situāciju.

Un es nezināju, kāpēc es jutos tik slikti.

It kā es *viesnīca* pieder šai vietai.

Ar Dankanu Kingu.

Bet realitāte man trāpīja pa seju, un es nopūtos un piegāju pie mammas un Dankana.

«Daudz laimes dzimšanas dienā, Snov,» Dankans smaidot sacīja. – Tu izskaties skaisti.

Šis Dankans bija mīļš un maigs. Man viņam vajadzēja patikt

vairāk. Bet tajā bija kaut kas *kascitam* Dankans, tas, kas bija tikai man.

Auksts un augstprātīgs Dankans.

Tas, kurš valkāja džinsus un kreklus.

Tas, kurš ar acīm nesmaidīja.

Tas, kurš čukstēja man ausī rupjas un netīras lietas.

Pēdējo divu nedēļu laikā es ātri sapratu, ka mana māte nekad nav redzējusi šo Dankana versiju. Nē.

Tas piederēja man.

Es biju viņa Sniegpārsla.

Un tas bija mūsu noslēpums.

– Paldies, Dankan... tas ir *Kinga kungs*», es tikpat mīli atbildēju. Es gaidīju, ka viņa sejā ieraudzīšu smīnu vai zinošu izteiksmi, bet viņš to nedarīja.

Apmulsusi no viņa reakcijas trūkuma, es pagriezos pret mammu, kad viņa sasita plaukstas, pievēršot viņai mūsu uzmanību.

– Mīļā, ko tu ģērbies? Vai jūs varētu mainīties uz kaut ko pieklājīgāku?

– Es nezināju... Es domāju...

«Viņa izskatās lieliski, Hilda,» Dankans iestarpināja.

Māte šņukstēja.

– Ak, es domāju... mēs uzņemsim ģimenes fotoattēlu. Māte, meita un *patēvs*.

Tas, kā viņa teica «patēvs», lika man apstāties. Es pamanīju viņas ciešo smaidu un ledainās acis. Viņas sejā parādījās kaut kas

rūgts, taču viņa to ātri paslēpa.

Viņa zināja? Par Dankanu un mani?

Par mūsu slepenajām tikšanās zem koka un to, kā mēs spēlējamies ar vilkiem?

Es noriju noriju, jutu, ka manas plaukstas svīst.

«Skaista kūka,» es teicu, mainot sarunas virzienu.

«Dankans to pasūtīja,» mamma bez sirids siltuma sacīja.

«Viņš ļoti vēlējas, lai jūs savā dzimšanas dienā justos īpašs, jo šī ir jūsu pirmā reize ar mums.»

Dankans uzlika roku uz manas muguras un maigi pastūma mani uz galda.

«Nogrieziet kūku, Snieg.» Tā ir šokolāde, jūsu mīļākā.

Sauc mani par Sniegpārslīņu – es gandrīz izlūdzos.

Bet viņš to nenosauca.

Kur bija mans karalis Dankans? Es gribēju viņu redzēt savā dzimšanas dienā. Ne šī... viltus versija.

Es sagriezu kūku, viņi nodziedāja daudz laimes dzimšanas dienā, un tad mamma un Dankans man pasniedza mazu samta kastīti.

«Dāvana no mums,» sacīja mamma.

Es cieši pasmaidīju un atvēru kastīti, lai atrastu spīdīgu rokassprādzi.

«Tas ir dimants,» viņa paskaidroja. – Dankans izvēlējās viņu.

– Paldies. «Es nezināju, ko vēl teikt.» Tas nemaz nebija manā stilā. Un es negribēju nekādu dimantu no Dankana. Es tikai gribēju, lai mēs atgrieztos šķūnī un spēlējamies ar vilkiem.

Mēs iekritām neveiklā klusumā, kad ēdām savu kūkas gabalu. Struktūra manā mutē bija samtaina, bet es tik tikko varēju novērtēt garšu. Mans vēders bija mezglos.

Pēc dažām minūtēm es paņēmu atvaļinājumu un praktiski skrēju atpakaļ uz savu istabu. Uz savu patvērumu. Es staigāju šurpu turpu pa istabu. Sasprindzinājums pārņēma manu muguru, un es jutu, ka trīc no nerviem.

Es vienkārši nezināju, ko darīt.

Es vairs nezināju, ko gaidīt.

Dankanam pārmaiņus bija karsts un auksts. Ko viņš no manis gribēja?

Nē, jautājums bija... no kā es gribēju viņu?

Viss bija vienkārši.

Es vienkārši gribēju viņu.

mans Dankans.

Es gribēju viņu tā, kā es nekad nebūtu gribējis vīrieti – vīrieti, kurš nebija mans, precētu vīrieti, manu patēvu.

Bija nepareizi un grēcīgi vēlēties Dankanu. Es baidījos sabojāt savas mātes laulību. Taču pēdējo divu nedēļu laikā ir kļuvis skaidrs, ka Dankanam un manai mātei gandrīz nebija laulības. Viņu starpā nebija romantiskas saiknes, ne mīlestības, ne aizraušanās, nekā, kas attālināti atgādināja vīru un sievu.

«Tu domā ļoti lēni, Sniegpārslīņa.»

Man aizrāvās elpa, un sirds praktiski ietricās krūtīs, un es domāju, ka šis sitiens atstās zilumu. Pagriežoties sastapu tā vīrieša skatienu, kurš bija pārņēmis manas domas... un

manu dzīvi. Kā viņš ielīda manā istabā, man nemanot? Es pat nedzirdēju, kā durvis atveras.

– PAR, tagad tu man zvani*Sniegpārsla*"Es iecirtu.

Dankans pamirkšķināja acis, un pār viņa seju pārskrēja ēna.

«Es nevaru tevi tā nosaukt tavas mātes priekšā, un tu to ļoti labi zini.»

– Kāpēc tu šodien neatnāci pie manis? Tu kavē. – es nospiedu kāju. – Ir mana dzimšanas diena!

Viņa sejas izteiksme kļuva gandrīz nekaunīga.

«Es gribēju, bet es nevarēju.» Tikko.

«Es tevi gaidīju,» es nočukstēju, manai balsij sprakšķot aiz emocijām.

Viņš šķērsoja istabu un nostājās man pretī. Dankans aizbāza man aiz auss noklīdušu matu šķipsnu un piespieda to man pie krūtīm.

– Šī ir tava dzimšanas diena. Pastāstiet man, ko vēlaties.

Mana sirds sāka auļot un siltums izplatījās pa visu ķermeni. Viņš pārbrauca ar īkšķi pār manu vaigu un tad pieskārs manām lūpām vismaigākajā veidā.

«Pastāsti man, Sniegpārslīņa,» viņš mudināja.

Mēs abi zinājām, ko gribam.

Manas plaukstas gulēja uz viņa krūtīm. Viņš nolaida galvu, viņa elpa skāra manas lūpas, bet nepieskārs tām. Bet tāpat.

– Noskūpstī mani.

Es tik tikko paguvu pabeigt savu teikumu, pirms viņa lūpas pievērās manējām, izsūcot manus vārdus viņa rīklē un aizraujot

elpu. Manas acis plīvoja. Skūpsts bija tikpat mežonīgs kā viņš.

Dankans mani sagrāva.

Es paņēmu to, ko tik ilgi gaidīju.

Norija manas lūpas un norija manas sēkšanas.

Manas lūpas bija šaubīgas, nepārliecinātas un nepieredzētas.

Tas bija mans pirmais skūpstis un es tik tikko zināju, ko darīt, kā kustēties. Bet Dankans bija tur, mudināja mani šķirt lūpas, iespiežot savu mēli manā mutē. Viņš mani garšoja, laizīja mani no iekšpuses, it kā nevarētu saņemt ar manu garšu.

Es eksperimentāli satiku viņa mēli ar savējo, un viņš ievaidējās, viņa rokas virzījās uz maniem gurniem un vilka mani sev klāt. Viņa pirksti ieurbās manā miesā, radot zilumus, bet man bija vienalga.

Viņa ķermenis sakustējās, piespiežoties manējam, un tad *esjuta to*. Cietība uz vēdera. Vai tas bija viņa...?

Viņš atkal iegrūda mēli manā mutē, un es to iesūcu, sajūtoties negaidīti drosmīgi. Mūsu skūpstu skaņas piepildīja istabas klusumu. Tas izklausījās tik... netīri. Un šis man *Man tas patika*.

Es nosmaku viņa lūpās, bet viņš neļāva man elpot. Šķiet, ka viņš nevarēja noturēt savu muti no manas. Viss peldēja manā galvā, un es jutos nestabila kājās. Mani pirksti satvēra viņa kreklu, mani nagi iespiedās viņa krūtīs.

«Sasodīts,» viņš ķērka, atraujot savu muti no manējās. Es atvēru acis, iesūcot gaisu. Viņa krūtis sacēlās ar katru dziļu elpu.

Mans skatiens aizslīdēja uz viņa gurniem... un zemāk. Ak mans Dievs.

Dankans noteikti pamanīja manu uzmanību, jo viņš rupji satvēra sev *turrokas*.

Mans žoklis gandrīz atkrita. Izspiedums bija milzīgs un izskatījās gandrīz neērti viņa džinsos.

– Ievainot? «Es nopūtos, juzdams, ka manas plaušas plīst.

«Tas sāp tikai tāpēc, ka es vēl neesmu iedziļinājies tavā incītī,»

Dankans praktiski norūca.

Manas acis iepletās un es klusi nošņācu. Mani augšstilbi savilkās un sāpēja tik ļoti, ka gandrīz apraudājos. Tas bija *ievainot*.

Mans ķermenis tik spēcīgi juta Dankanu, ka mana āda jutās pārāk savilkta. Mani sprauslas tirpa. Un kodols pulsēja trakā ritmā. Es jutos tik... tukša.

Vajagpiepildīt bija stiprs.

Bet es nezināju, kā to izdarīt, negrēkojot un nevēršoties pret visu, ko man mācīja direktore.

«Tev nevajadzētu man tādas lietas teikt,» es teicu. Jau tūkstošreiz kopš iepazīšanās. Tas bija vājš mēģinājums, un viņš to zināja. Paskatījās uz augšu un sastapu viņa skatienu, vēloties vienlaikus raudāt par to, cik bezpalīdzīgi jutos, un ielēkt viņa rokās un izlūgties vēl vienu skūpstu.

Dankans piegāja tuvāk, tik tuvu, ka mūsu krūtis saskārās. Manas krūtis jutās smagas un maigas. Pie mazākā pieskāriena es gandrīz nopūtos.

Viņa īkšķis pārskrēja pār manām pietūkušajām lūpām.

«Tagad nav ceļa atpakaļ, Sniegpārslīņa.»

Asaras piepildīja manas acis.

– No tā nekas nesanāks. Tas beigsies ar traģēdiju, es to zinu.

Mana māte ir tava sieva un...

«Jūsu māte nav jūsu darīšana,» viņš teica.

– Bet...

«Sniegpārslīņa,» viņš mani pārtrauca ar brīdinājuma pilnu balsi, «dari, kā tev liek, un koncentrējies uz to, lai mani iepriecinātu.»

Manas lūpas trīcēja un es ietriecos ar dūri viņam krūtīs. Viņš pat nepakustējās.

«Beidz!»

Dankans satvēra manu žokli un skatījās manās acīs, viņa skatiens bija tumšs.

– Vai tu man uzticies?

«Nē,» es atcirtu.

Viņš pasmīnēja.

– Melis. Sliktas meitenes tiek sodītas, atcerieties to.

– Ak!

– Es tevi izlutināju. «Viņš mani atlaida un paspēra soli atpakaļ.

– Kur tu dosies? – ES jautāju. Kāpēc mana balss izklausījās tik prasīga?

«Ar labu nakti,» viņš teica, neatbildot uz manu jautājumu.

Manas acis dega, es turēju asaras un vēroju, kā viņš aiziet. Viņš apstājās pie durvīm un pār plecu paskatījās uz mani.

– Daudz laimes dzimšanas dienā, Sniegpārslīņa.

Un tad viņš aizgāja. Atkal.

7. NODAĻA

Sniegs

2 nedēļas vēlāk

Es atradu sevi bibliotēkā un meklēju savu mīļāko grāmatu «Arlekīns». Šonedēļ izlasīju jau piekto reizi. Internātskolā mums neļāva lasīt romantiskas grāmatas. Bet karaliskajā bibliotēkā viss bija piepildīts ar romantiku. Man tas bija jauns žanrs, bet es atklāju, ka man tas ļoti patika. Un es no viņiem daudz iemācījos.

Romantika... mīlestība... *un seksu.*

Es piegāju pie plaukta, kur zināju, ka glabājas mans mīkstais vāks. Manas lūpas iepletās laimīgā smaidā, kad paņēmu grāmatu rokās un mani pārņēma satraukums. Neatkarīgi no tā, cik reižu es to izlasīju, es joprojām sajūsminos katru reizi, kad es sāku pirmo nodaļu.

Manas acis uztvēra kaut ko neparastu, un es apstājos, šķieldama, lai paskatītos uz plauktu. Hmm, tas šeit vēl nav bijis. Vai arī es to neesmu pamanījis līdz šim?

Es piecēlos uz pirkstgaliem un paņēmu vecu fotogrāfiju. Tas bija stipri iespiedis un puse no tā bija saplēsta. Cieši aplūkoju fotogrāfiju, mēģinot saprast, kāpēc tā man šķita tik pazīstama. Tas bija pāris. Vīrietis stāvēja un sieviete sēdēja uz antīka krēsla. Viņi izskatījās kā karaliski.

Vīrietis bija jauns, iespējams, ap divdesmit gadiem, un sieviete bija jaunāka, es nojautu, ka viņai ir apmēram piecpadsmit un

astonņpadmit. Vīrietis bija tērpies uzvalkā, bet meitene – krāšņā zilā kleitā. Bet tas bija vīrietis, kurš pievērsa manu uzmanību.

Viņa pazīstamais ķermenis un seja...

Es klusi nopūtos, kad tas man uzausa. *Dankans?*

Fotogrāfijā redzamajam vīrietim vajadzēja būt jaunajam Dankanam. Bārdas nebija, seja bija svaiga un jauna. Bet tas noteikti bija viņš.

Es paskatījos uz Dankanu un sievieti. Viņi bija tik līdzīgi, ka es nonācu pie secinājuma, ka viņa noteikti ir viņa māsa. Bildē nebija nekā romantiska.

Izskatījās, ka tā bija ģimenes fotogrāfija. Bet Dankans nekad nav pieminējis savu māsu?

Un kāpēc fotogrāfija bija saburzīta un saplēsta?

– Sniegs. «Es pielēcu, nometu fotogrāfiju uz plaukta un pagriezios pret balsi.

Mana māte stāvēja pie bibliotēkas durvīm.

– Jā, mammu?

– Ir jau vēls. Ko tu šeit dari? «Viņa skatījās uz mani ar aizdomām.

Pieejot pie viņas, es parādīju viņai grāmatu, kuru turēju rokās.

«Es atnācu šeit, lai to paņemtu.» Gribēju palasīt pirms gulētiešanas.

Viņas lūpas savilkās un viņa uzmeta man noraidošu skatienu, tad it kā paskatījās pār manu plecukāds gribēja.

– Kas notika?

– Kur ir Dankans? – viņa ledainā tonī jautāja.

Es satvēru grāmatu pie krūtīm un nesaraujoties saskatīju viņas skatienu.

– Es nezinu. Kāpēc tu jautā?

Mamma paskatījās uz mani.

«Ej gulēt,» viņa nošņāca. «Dāma nedrīkst atstāt savu istabu tik vēlu vakarā, Snov.»

Mans žoklis aizvērās, pirms es pateicu kaut ko, ko vēlāk nožēloju. Es pamāju kā laba meitene un gāju viņai apkārt, praktiski skrienot atpakaļ uz savu istabu. Iegājusi iekšā, es aizvēru durvis un atspiedos pret tām, mana sirds praktiski sitās ārā no krūtīm.

Vai tiešām mamma tur aizdomās mani un Dankanu? Aizdomas viņas acīs un veids, kā viņa runāja ar mani... Viņa noteikti šaubījās par mums. Bet mēs bijām tik uzmanīgi.

Manās dzīslās izskrēja bailes, kas sajauktas ar trauksmi, un mans ķermenis kļuva auksts. Ko mamma darītu, ja uzzinātu par mani un Dankanu?

Ak mans Dievs.

Es pārbraucu ar roku pāri sejai, kad iekritu gultā. Apgāzusies uz sāniem, es pievilku ceļgalus pie krūtīm un aizvēru acis. Vai viņa mani izsitīs? Ko Dankans darīs? Kuru viņš izvēlētos?

Viņš man teica... uzticēties viņam.

Bet viņš nekad nav teicis, ka mīl mani.

Vai es viņu mīlēju? Es nezināju... *kāda šī ir sajūta.*

Manas krūtis sāpēja no domas, ka es viņu vairs neredzēšu. Es vienkārši negribēju pamest Dankanu Kingu. Viņš man parādīja,

kā man dzīvē pietrūkst, un es negribēju atgriezties pie vecā sniega.

Es aizmigu ar šādu sajūtubezpalīdzīgs.

Es iegrimu tumsā un kaosā. Es iekritu nebeidzamā moku un sāpju bedrē.

Vīnogulāji mani savija; viņu ērkšķi caurdūra manu miesu, un esbeidzies derīguma termiņš asinis.

Manas ņiebura mežģīnes kļuva tik ciešas, ka manas plaušas ar grūtībām tika galā, un mana elpošana tika pārtraukta. Es kliežu, bet manās ausīs valdīja klusums. Mana balss ir pazudusi.

Dzirdēju vilku gaudošanu, bet viņi bija tik tālu.

Čūskas apvijās ap manām potītēm, to ilkņi iurbās manā ādā. Viņu inde izplatījās pa manām vēnām, un man šķita, ka mans ķermenis pūst no iekšpuses.

Līdz viņš atnāca...

Dankans izvilka mani no bedres. Tumsa noskaidrojās un mēs abi piezemējāmies manā gultā. Mans murgs pārvērtās saldā, saldā, sāpīgā sapnī.

Dankans atnāca pie manis sapnī. Kā vienmēr, viņš bija tur. Blakus man, virsū, pieskaroties man. Viņa siltās lūpas čukstēja lejā manā rīklē un es vaidēju, kad viņš nolaidās zemāk. Viņa seja ladinājās pār manām krūtīm, viņa elpa ķircināja manus sprauslas.

Es satvēru viņa pakausi un parāvu aiz matiem, pievelkot viņu tuvāk. Viņa lūpas pieskārās manam krūtsgalam un es vaidējuvēlmes.

Dankans iesūca galu savā mitrajā mutē, ar mēli skraidīdams

pār manu uzcelto krūtsgalu pār manu balto kleitu. Kleita, ko viņš man uzdāvināja.

«Vairāk,» es iesaucos.

Viņš tumši pasmaidīja.

Dankans atlaida manu krūtsgalu un pacēlās zemāk, vēl zemāk. Manas kājas izpletās, aicinot viņu ienākt. Viņa platie pleci nonāca starp maniem augšstilbiem, izpletot tos vēl tālāk, un viņa galva nokrita uz manu centru.

Mēs ar Dankanu nekad iepriekš neesam gājuši tik tālu. Bet tas bija mans sapnis. Es gribēju iet tālāk. ES gribēju *vairāk*.

Mans vēders savilkās un starp augšstilbiem bija tik slapjš. Biksītes bija pazudušas, pirms paspēju atvilkt elpu.

Vēsaiss gaiss pieskārs manai karstajai, kailai miesai, un es nodrebēju.

Tas bija reālāk nekā citos manos sapņos...

Dankans norūca, ieraugot manu slapjo serdi, kas pilēja pa manu ķermeni. *Mans incītis*, viņš čukstēja man ausī, vienmēr tik netīrs.

Jutu, kā viņš ar vienu pirkstu pārbrauc pār manām apakšlūpām, tās šķirojot, meklējot manu sacietējušo mezglu. Viņa pieskāriens bija tik... *īsts*.

Mana sirds sāka skaļi sisties un manas acis iepletās.

Tas nebija sapnis.

Dankans paskatījās uz mani no augšstilbu dziļumiem, viņa lūpas bija saritinātas un acis bija aukstas.

«Sniegpārsla,» viņš smēķēja. – Es esmu šeit, lai *ņemkas* man

pienākas.

8. NODAĻA

Sniegs

Viņš pamāja ar manu klitu un manu muguru izlieka.

– Kas...?

– Neatsaki man, Snov. Tikai ne šodien. «Es jau tik ilgi gaidīju,» viņš norūca.

Viņa pirksts ķircināja manu caurumu, un es saspiedos, vēl vairāk saslapinot sevi.

«Es nesaku... nē,» es noelsos, kad viņš iespieda iekšā tikai pirkstu.

Es jutos krampjos un pretojos viņa ielaušanās brīdim. Es nekad agrāk nebiju licis manī iespieties, pat ne mani paša mazie pirkstiņi. Tas bija gan aizraujoši, gan biedējoši.

«Shhh,» viņš nomurmināja. Viņa lūpas pieskārs manai augšstilba iekšpusei, un viņš ķircinoši iekoda. – Ielaid mani iekšā, Sniegpārslīņa. Dod man to.

Viņa resnais pirksts iegāja dziļāk un es atkal aizvēru acis.

«Es cenšos,» es šņukstēju. Ja viņa pirksts būtu tik liels, kā būtu, ja viņa penis būtu manī? Viņ**abiedrs**...

Vai tas pat derēs?

Viss mans ķermenis trīcēja, kad Dankans iespieda visu pirkstu manī, nerūpējoties par to, ka es joprojām cenšos pierast pie iespiešanās. Mana incītis savilkās ap viņa vienu pirkstu.

Viņš izvilkā pirkstu un tad atkal ievietoja to, lēnām un tad

paātrināja gaitu, gandrīz steidzoties, it kā viņš ātri zaudētu pacietību un saprātu.

Kad viņš man iebāza otru pirkstu, es nevarēju novaidēties.

Tik netīrs.

Tik grēcīgi.

Tātad... *Labi*.

Mani kāju pirksti saritinājās, un es saritināju gurnus, meklējot viņa pirkstus un klusībā lūdzot viņam vairāk.

«Tik nerātņa, Sniegpārslīņa,» viņš iesmējās, turpinot ar pirkstiem iespiesties manā ķermenī. Viņš nāca iekšā un ārā. Viņa īkšķis pieskārs manam klitoram, piespiežoties tam, un mans ķermenis saspringa, saspringts kā loks.

Dankans nolaida galvu uz mana pilskalna un iesūca mazo saini mutē.

– PAR! – es vaidēju. Viņa zobi iekrita manī, un tad viņš sāka kost, vienlaikus iespraužot manī divus pirkstus.

es kļiedzu.

Mana redze kļuva neskaidra ar tumšiem plankumiem.

Galva peldēja, un pasaule sasvērās ap savu asi.

ES nokritu...

Dankans atbrīvoja manu klitu no zobiem un izvilka pirkstus. Es biju tik slapjš, ka matracis zem manis bija izmirkts.

– Sasodīts. *Sasodīts*, – Dankans norūca. Viņa seja bija drūma, līdz nežēlībai, un viņa acis... tās vairs nebija *miris*. Tajos valdīja neprāts.

Ārprāts, kas sakrita ar manu paša vajadzību.

– Lūdzu. «Es nezināju, ko tieši es lūdzu.» Manas krūtis dauzījās ar katru izmisīgo elpu.

Dankans, steidzoties attaisīt rāvējslēdzēju, praktiski saplēsa savus džinsus. Viņš izvilka savu biezo kātu. Viņš bija pilnībā uzbudināts. Tik liels un grūts. Es nekad agrāk nebiju redzējis dzimumlocekli, bet neviens cits nevarēja salīdzināt ar Dankanu. Es biju pārliecināts.

Viņa aptumšotās acis sastapās ar manējām.

– Es nebūšu maigs. Es nevilcināšos. Es tevi izdrāzīšu tik stipri, ka nodarīšu pāri.

Es noriju siekalas, cīnoties ar kamolu kaklā.

Viņa skatiens slīdēja starp manām izplestām kājām, kur es gulēju viņa priekšā kā jaunava upuris. Varbūt es tāds biju...

«Vai tas tiešām ir tas, ko tu vēlies, Snov?» – viņš drūmi jautāja. – Vai tu gribi, lai tevi uztver kā slampu palaistuve? Vai jūs vēlaties būt dražā kā kuce karstumā? Vai gribi, lai es to puncīti ņemu kā mežoni?

Mana seja dega, bet man nevajadzēja domāt. Mana atbilde jau bija manās lūpās, pirms viņš pat pabeidza savu teikumu.

«Jā,» es nopūtos. – Salauz mani. Sāpini mani, Dankan.

Viņa seju šķērsoja ēna, un viņš zemi un dziļi ņurdēja.

Viņa ķermenis nogrima uz manējā, no krūtīm pie krūtīm, no gurniem līdz gurniem. Dankans saplēsa manu augšdaļu, un manas krūtis izbira, vēlmes pietūkušas. Viņa iekāre sakrita ar manējo, viņš glāstīja un spieda manas krūtis, līdz tās sāpēja.

«Tavas krūtis ir tik sasodīti skaistas.» Tu izspiedīsi manu peni

starp viņiem. Ne šodien. Bet citreiz. Es izdrāzīšu tās skaistās krūtis un tad izbēršu tev kaklā.

Viņa netīrie vārdi manas smadzenes pārvērta par putru, un mana sirds sāka dauzīties kaklā. Es nolaizīju savas lūpas un čukstēju viņa vārdu.

Viņš atkal norūca un sāka kaut ko meklēt uz matrača. Manas acis iepletās un Dankans pievilka manas izmestās biksītes pret sevi. Pirms es paspēju pamirkšķināt, viņš satvēra manu žokli un ar varu iespieda drānu man mutē.

«Esi laba meitene,» viņš ķērka man ausī.

Es čukstēju savās biksītēs un pamāju. Dankans gandrīz ļauni pasmīnēja, taču šķita, ka viņš bija apmierināts ar manu paklausību.

Nenovēršot acis no manis, viņš nometās ceļos. Viņa rokas satvēra manus gurnus, un viņš virzīja manus ceļus uz augšu uz krūtīm. Mana baltā kleita apvilka manu vēderu, un es gulēju šajā jaunajā pozā, plaši atvērta Dankanam.

Viņš mūs ierindoja rindā. Viņa penis ir pie ieejas manā incītī. Es pagriezu kaklu, lai redzētu, ko viņš dara. Viņa gals berzējās pret manu klitu, pirms viņš spiedās uz priekšu. Viņa ķermenis iegrima manējā. Viņa rokas apvijās ap maniem ceļiem, izpletot manus augšstilbus vēl tālāk, un viņš tos saspieda zem sevis.

Viņa spēks bija daudz lielāks nekā manējais, es pat nevarēju pakustināt muskuļus. Es biju patiesi bezspēcīga viņa priekšā.

Mūsu skatieni sastapās.

Dankans nenožēloja ne sekundi, pirms ienāca manī. Viens

stiprsdzīļispiediet

Manā rīklē izplūda skaņa, kas neizklausījās pēc manas, taču to aplāpēja manas biksītes. Dankans apstājās, palikdams dziļi manī.

Biju izstiepta līdz galam, puncītis spazmoja. Dankana acis raustījās, un viņa lūpas savilkās smīnā. Viņš atkāpās un tad ienāca manī tikpat rupji kā pirmo reizi.

Tas bija sāpīgi.

Ak Dievs, tas tiešām sāpēja. Kā viņš soliĵa.

Bet Dankans neapstājās. Un es negribēju, lai viņš apstājas.

Es gribēju šo.

Šī dedzinošā sajūta.

Šīs sāpes.

Es gribēju, lai viņš mani piepilda; Es viņu tik ļoti gribēju un nekad negribēju, lai viņš mani atlaiž.

– Velns, velns. Dankana seja kļuva par tīras iekāres masku, kad viņš lamājās. Viņa vārdus pavadīja spēcīgs grūdiens, kas lika man kliegt savās biksītēs.

– Tu. – *Piespiediet.* – Mana. — *Spiediet.*

Katru reizi, kad viņš iegāja manā incītī, es raudāju no tā, cik ļoti sāpēja un cik labi jutos. Un katru reizi, kad viņš iznāca, es lūdzu.

Mana incītis viņu iesūca, apsveicot viņa iebrukumu. Mans ķermenis lēnām iemācījās pieņemt viņa izmēru, viņa garumu un biezumu – it kā mana incītis būtu radīts viņa gailim. Šim nolūkam. Izdrāž viņu.

Dankans lamāja un ņurdēja. Un ar katru rupjo grūdienu es kļiedzu. Es nekad neesmu bijis tik... pilns.

Es raudāju.

es lūdzu.

Vairāk. Lūdzu. Vairāk.

Viņš nežēlīgi iebruka manī. Viņš mani brutāli izdrāzīja. Un viņš nežēlīgi pārņēma manu ķermeni.

Mēs abi bijām apmaldījušies šajā neprātā.

Man vairs nebija vienalga, ka tas ir grēks.

Tam vairs nebija nozīmes, ka esmu piedalījies aizliegtā darbībā.

Es to gribēju ar neapdomīgu atteikšanos.

Orgasms pārņēma mani, un es eksplodēju, it kā mans ķermenis būtu sadrumstalots miljonos sīkos gabaliņos. Viņa seja satumsa un acis kļuva mežonīgas. Dankans iespiedās manī, divreiz... trīsreiz, četras reizes, smagi un saraustīti, pirms viņš dziļi iespiedās manī un atnāca.

Viņa izdalījumi piepildīja mani līdz malām, nosedzot mani no iekšpuses, iezīmējot mani tā, kā neviens cits vīrietis nekad nav mani iezīmējis.

Dankans Kings mani patērēja, un es biju labprātīgs upuris.

Viņš lēnām izrāvās no manis, un es jutu, ka viņa sēklas izšļakstās no manis. Es pēkšņi jutos tik auksts un tukšs. Bet viņa acis mani sildīja.

Kā viņš skatījās uz manu incīti.

Es pacēlu galvu, lai redzētu, kur ir viņa uzmanība, un beidzot

sapratu viņa skatienu.

Mana incītis bija sarkana, spīdīga un pietūkusi. Es biju netīrs ar savām sulām un viņa spermu, kas sajaukta ar... asinīm.

«Tavs vīrs baudīs jūsu upura augļus.» Kad tu viņam noasiņosi, tu beidzot sapratīsi. Viņš dos jums prieku un dos dzīvību jūsu tukšajai dzemdei. Un tu dzemdēsi viņam dēlus un meitas.

Vai tiešām direktore to domāja?

Galu galā viss, ko viņa teica, kļuva par manu realitāti. Dankans izbaudīja mana upura augļus. Es izlēju asinis par viņu. Un viņš man sagādāja prieku, piepildot manu tukšo klēpi ar savu sēklu.

Dankans atlaida manus gurnus, un es ļengana nogrimu uz matrača. Viņš izņēma man no mutes biksītes un es klusi noelsos. Mans žoklis bija saspīests un sāpināts.

«Tu esi sasodīti skaista, Sniegpārslīņa,» viņš ķērka. «Tas ir vēl skaistāk, kad tu esi šāds.»

Es aizvēru acis no viņa uzslavas. Viņš apgūlās man blakus un apgāzās uz sāniem tā, lai būtu pret mani. Viņa lūpas pieskārs manējām un manas acis aizvērās.

«Paldies,» viņš čukstēja.

Es mīlu Tevi. Šķiet, ka vārdi ir izkļuvuši no manām lūpām. Bet es nebiju pārliecināts. Miegš pārņēma varu, un es atkal ieniru bezsamaņas pasaulē.

9. NODAĻA

Sniegs

Mēnesi vēlāk

Es biju izstiepusies uz gultas, mans ķermenis garšīgi sāpēja. Seju iebāzusi spilvenā blakus galvai, es ieelpoju Dankana noturīgo smaržu. Viņš ir bijis manā istabā katru vakaru kopš mūsējās *vispirms* naktis kopā. Es aizmigtu viņa rokās, bet, kad pamodos, viņa vairs nebija – it kā nekad nebūtu bijis. Izņemot viņa smaržu un seksa smaržu, kas joprojām valdīja manā istabā, kad es pamodos katru rītu.

Pēdējo četru nedēļu laikā Dankans man ir daudz iemācījis par seksu, vīrieša anatomiju un to, kā viņu iepriecināt. Es vairs nebijunepieredzējis. Es zināju, kā zīdīt viņa gailīti tā, kā viņam patika, lai viņš zaudētu kontroli pār sevi. Es zināju, ka viņa mīļākā nosodītā poza ir man uz ceļiem, viņa siksna ap manu kaklu un viņa roka aizsedza manu muti, apslāpējot manus kļiedzienus.

Viņam bija tendence mani aizturēt. Dankanam patika, kad es biju bezpalīdzīgs viņa vadībā, un *espatika tas* redzot viņu zaudējam savaldību, mani tik brutāli drāž. It kā šis būtu mūsu pēdējais brīdis kopā. It kā viņš gribēja iespiesties manā ķermenī un dvēselē.

Dankans nekad nebija maigs.

Viņš bija viesuļvētra, mežonīgs vajāšanā un ļauns

pieskārienos.

Viņam patika mani sāpināt.

Un es iemācījos ilgoties pēc sāpēm.

Direktorei būtu sirdstrieka, ja viņa uzzinātu, ko es daru... ko lai *espatīk* darīt.

Es atcerējos vakardienu ar Dankanu.

«Piespied savas krūtis man pretī,» viņš nošņāca, iestumdams savu peni starp tām. – Pie velna jā. Tas arī viss,» viņš teica, šūpodams uz priekšu un atpakaļ. Viņa seja saspringa, un man patika, kā viņš zaudēja kontroli.

Negaidot atbrīvošanu, viņš izslīdēja no manām krūtīm.

«Atver muti, izbāz mēli,» viņš norūca. Dankans atspiedās ar elkoņiem uz manām krūtīm un satvēra manu locekli, spēcīgi un ātri grūdot. Bez jebkāda brīdinājuma viņš izšļakstīja karsto šķidrumu uz manas mēles, bet pārējo uz manas mutes, zoda un rīkles, pārklājot manu ādu ar savu sēklu.

«Sasodīts,» viņš zvērēja.

Es noriju viņa kumosu un nolaizīju savas lūpas, savācot vairāk.

«Es tevi sasmērēju,» Dankans sacīja.

Es pasmīnēju, jutoties tik uzpūtīga un dusmīga.

– Man tas patīk.

To atceroties, es sajutos karsti. Vēlme pieskarties sev bija spēcīga, bet mans orgasms piederēja Dankanam. Viņam piederēja mani orgasmī un viņš dominēja pār mani. Bet es nevarēju sūdzēties.

Pa dienu man viss sāpēja. Naktī Dankans pārņēma manu

ķermeni un lika man smieties vairāk reižu, nekā es varētu saskaitīt.

Ātri iegājusi dušā un pārgērbusies citā saulē, izgāju no guļamistabas un devos uz bibliotēku. Manu ceļojumu pārtrauca Dankans, ejot augšā pa kāpnēm un apstājās manā priekšā. Viņš bija ģērbies dārgā uzvalkā un pulētas ādas kurpēs.

es pasmīnēju.

– Labrīt.

«Labrīt,» viņš atbildēja.

Ātri paskatījusies apkārt, es pārlicinājos, ka mamma nekur nav, un tikai pēc tam soļu Dankana virzienā. Es saspiedu viņa roku savējā.

«Man tevis pietrūka, tiklīdz tu izgāji no gultas,» es nočukstēju.

Dankans sarauca pieri, bet ātri pielaboja sejas izteiksmi. Viņš iztīrīja rīkli.

«Man arī tevis pietrūka, Snieg.»

Es pamirkšķināju acis un tad nopūtos.

– *Kur ir mans Dankans?*

Viņa acis satumsa un viņa rokas piegāja pie maniem gurniem, pirms viņš mani pacēla un iesita sienā. Es noelsos un tad iesmējos.

– Šeit viņš ir.

Es satvēru viņu aiz kakla.

– Manas mātes šeit nav. Ejam uz istabu...

Izskatījās, ka viņš strīdējās ar sevi. Nu, es atvieglošu viņa izvēli. Es precīzi zināju, ko teikt, lai viņu apburtu.

«Es esmu izslāpis,» es čukstu viņam ausī. – Varbūt vari palīdzēt? Man nevajag ūdeni, man vajag tavu spermu. Kinga kungs.

Viņa pirksti ieurbās manos gurnos. Jutu, kā viņa penis sacietē un piespiežas man pret vēderu.

«Sniegs,» viņš ievaidējās. – Tu mani tracini.

Manas lūpas izseko viņa žoklim.

«Mans kakls ir sauss.»

– Kas vēl? viņš prasīja. «Vai tavai incītei esmu vajadzīga?» Cik ļoti tu gribi manu peni sevī? Pastāsti man, Snieg. Apraksti man to un varbūt es tev šovakar uzdāvināšu, kā tu to vēlies.

Apjukusi es atrāvos, lai paskatītos viņam sejā. Kāpēc viņš ar mani tā runā?

– Dankans?

Mums pievienojās vēl viena balss. Tas skanēja tālu, uzrunājot Dankanu no kaut kurienes savrupmājas iekšienē.

Mūsu acis iepletās. Mana māte?

Ak nē!

Dankans mani atlaida, un, neatskatoties, es skrēju uz bibliotēku. Es aizcirtu durvis un, smagi nopūšoties, atspiedos pret tām.

Tas bija tuvu. Mūs gandrīz pieķēra. Pēdējās četras nedēļas esam spēlējuši paslēpes. Mūsu pašu mazais noslēpums. Es nezināju, cik ilgs laiks paies, līdz mana māte uzzinās patiesību. Viņa jau bija aizdomīga pret mums, bet mēs bijām ļoti uzmanīgi.

Es nezināju, kur šīs attiecības novedīs. Dankans nekad par

to nerunāja, un es arī ne. Viņš nekad nav atzinies mīlestībā, bet viņam tas nebija vajadzīgs. Es to jutu viņa pieskārienos.

Šodien tajā koridorā mēs riskējām.

Bet mani traucēja kaut kas cits.

Dankans bijaciti.

Protams, ikreiz, kad bijām manas mātes klātbūtnē, viņš rīkojās kā Dankans, pirmā versija.

Bet šodien koridorā bijām vieni. Viņam vajadzēja būt Dankana otrajai versijai. Un viņš bija... savādāks.

Viņa sejas izteiksme bija atšķirīga. Viņa vārdi bija pazīstami, bet... un tajā pašā laikā *Nē*.

Un viņa balsī nekādi nebija dzirdams, ka viņš par mani nīrgājās.

Man bija jāgaida līdz vakaram, lai viņam pajautātu. Attālinoties no durvīm, es devos uz plaukta pusi, meklējot otro grāmatu no krājuma, kuru lasu. Tas bija "*Snaudošās skaistules sāga*" Anna Raisa.

Bet grāmatas tur nebija. Tās tika aizstātas ar citām grāmatām mīkstajos vākos. Hm. Es varētu zvērēt, ka viņi tur bija vakar.

Zināju, ka bibliotēkā nāk apkopēja, un vairākas reizes redzēju, kā viņa kārto grāmatas plauktos. Tātad, iespējams, viņa viņu sajauca. Es apstaigāju visu bibliotēku, aplūkoju katru plauktu, meklējot savu grāmatu.

Jā, šeit viņa ir!

Tā gulēja pašā bibliotēkas pašā galā, plauktā pie sienas.

Priecājusies, ka beidzot esmu to atradusi, es sajūsmas pilna

paķēru grāmatu. Bet, tiklīdz noliku grāmatu, plaukts sakustējās. Es atkāpos, aizturot kļiedzienu. Man bija sapnis? Šī vieta... *spokos*? Ak dievs!

Manas acis iepletās, sienai kustoties un tad atvērās kā durvis. Šokā es sastingu vietā tikai uz sekundi, pirms ieskatījos iekšā. Tur bija vēl viena telpa – slēpta bibliotēka. Tiesa, daudz mazāka izmēra.

Iegāju iekšā, paskatījos apkārt. Tas bija daudz mājīgāks par lielāko versiju, bet kāpēc tas tika paslēpts aiz sienas?

Mans skatiens slīdēja pāri dīvāniem un kamīnam. Manu uzmanību piesaistīja siena virs kamīna. Milzīgs portrets. Ģimenes foto, ko atradu bibliotēkā pirms mēneša. Es Dankanam par to nekad nejautāju, jo viņš nekad nav pieminējis savu māsu. Es domāju, ka, ja viņš gribētu par viņu runāt, viņš to darīs. Iespējams, ģimenes fotogrāfijā bija kaut kas sāpīgs, jo tā bija saburzīta un pārplīsusi uz pusēm.

Bet šis bija ierāmēts un karājās pie sienas...

Un es beidzot redzēju pārējo fotoattēlu.

Pa kreisi no māsas sēdēja jaunākais Dankans. Mans skatiens pārslīdēja pār fotogrāfiju un pievērsos otrajam vīrietim, kurš stāvēja pa labi no tās. Es pamirkšķināju. *Kas tas ir?*

Es noteikti iztēlojos lietas. Tas bija neiespējami.

Otrais vīrietis bija precīza Dankana kopija, izņemot viņa drēbes.

Es atkal pamirkšķināju, it kā tas mainītu fotoattēlu. Bet viņa nav mainījusies.

Divi Dankani? *Dvīņi?*

Portretā otrais bija ģērbies džinsos un kreklā, izskatījās neformāls. *Kāmans*Dankans.

Mans žoklis atkrita, un es aizsedzu muti ar roku, šoks plūstot cauri ķermenim.

Ak mans Dievs.

Apziņa nāca pārāk vēlu, un mani ceļi kļuva vāji. Es sabruku uz grīdas.

Nē.

Ak nē.

Lūdzu, *Nē*.

Dankans, kurā es iemīlējos... pa īstam *Nebija* Dankans Kings.

Cilvēks, kurš mani iepazīstināja ar saviem vilkiem, nebija Dankans.

Iebiedētājs, kas katru vakaru ieradās manā istabā, nebija Dankans.

Mežonis, kurš atņēma manu nevainību, nebija Dankans.

Mans Dankans nebija īsts... viņš nebija mans. *patēvs*

Mani manipulēja jau no paša sākuma.

Šī vieta bija lamatas, un es tajā iekritu, tik naiva.

10. NODAĻA

Sniegs

Apstulbusi atgriezos savā istabā. Mans vēders saspiedās krampjos, un man palika slikti. Es steidzos uz tualeti, nožāvējos un klusi šņukstēju.

Mana sirds spēcīgi pukstēja krūtīs. Es zināju, ka tas beigsies ar traģēdiju, bet es tā nedomāju *vīrietistas*, kuru es mīlēju, mani nodos. Tā viņš nenodos.

Es vairs nezināju, kas ir īstais Dankans.

Es NEKO nezināju!

Karstas dusmas izplūda caur manām vēnām. Mani trīcēja dusmas un maldināšana. Varbūt es biju viņa mazā Sniegpārslīņa, bet tagad es biju nicināma sieviete.

Visu dienu klejoju pa istabu. Es plānoju, kā es jums pastāstīšu *viltots* Dankans par viņa nodevību. Es izstrādāju atriebības plānus. Es raudāju un vēmu. Vakariņas atnesa manā istabā, bet es ēdu gandrīz neko, izņemot dažas ābolu šķēles.

Diena beidzās tāpat. Pusnaktī iekāpu gultā. Viņam bija jānāk pie manis jebkurā brīdī. Gaidīju un gaidīju...

Durvis klusi atvērās un aizvērās, slēdzenei nokrītot savā vietā. Gaidot, kad viņš iekāps gultā, sataustīju zem spilvena savu nazi. Istaba bija tumša, izņemot nelielu lampiņu uz naktsgaldiņa.

Viņš sačaukstēja drēbes, un tad es dzirdēju, kā viņš attaisīja jostu. Gulta iegrimā zem viņa svara, kad viņš uzkāpa uz tās.

«Es zinu, ka tu neguli,» viņš smaidīdams teica.

Es sakodu zobus, savilkdama žokli. Viņa roka pārskrēja man pāri rokām. Es gulēju uz sāniem, un viņš mani viegli apgāza, līdz es atrados priekšā. Es *viņam ļāvu*.

Viņš atmeta segu un ievaidējās, kad atrada mani pilnīgi kailu.
– Sasodīts, tu esi tik perfekta.

Viņa pirksti apvijās ap manu vidukli, un viņš pacēla manus gurnus, mudinot mani mesties ceļos. Es to izdarīju, cieši turot nazi rokā. Viņš pārbrauca ar roku pār manu dupsī, saspiežot maigo ādu.

Man viņš ir jāaptur. Un, lai gan es biju tik dusmīga uz viņu... ES *nevarēju*. Mans ķermenis joprojām uz to reaģēja. Es aizvēru acis, cenšoties noturēt asaras. *Pēdējo reizi. Šī ir pēdējā reize, kad ļauju tev pieskarties man*. Es to izbaudīšu un atcerēšos visu savu dzīvi.

Viņa pirksti sniedzās starp maniem augšstilbiem, šķirstot manas apakšlūpas. Viņš nolādēja, kad viņš atrada mani karstu un slapju, gatavs viņa gailis. Man viņu vajadzēja. *Pēdējo reizi*, -ES apsoliju.

Es atlaidu nazi, nolemjot citreiz pārdurot nodevēju. Vai varbūt man nevajadzēja viņu nodurt. Kāda jēga izliet viņa asinis? Rīt no rīta es mierīgi aizbēgtu. Lai viņš nekad neuzzinātu, un es došos tālu no šejienes, uz vietu, kur viņš mani nekad neatradīs.

Viņa pieskāriens bija nosacīts, kad viņš mani aptaustīja, ienirt manā incītī.

Tur bija viņa pieskāriens *skaut kas cits*. Es saraucu uzacis,

cenšoties koncentrēties...

Tas bija nepareizi.

Kaut kas nebija kārtībā.

Bet, pirms es paspēju padomāt, viņš izvilka pirkstu un sāka berzēt sava pena galu pret manu ieeju. Viņa ķermenis piespiedās manējam, viņa priekšpuse piespiedās manai mugurai.

Bez jebkāda brīdinājuma viņš virzījās uz priekšu; viens dziļš grūdiens un viņš bija dziļi iekšā manā incītī. Viņš tur uzkvējās brīdi.

«Tik sasodīti slapjš,» viņš teica man ausī. – Tik vijīgs. Tik sasodīti vajadzīgs mans gailis, vai ne?

Viņa balss baritons...

Viņš bija pazīstams, bet tomēr *bija savādāks* no tā, pie kā esmu pieradis.

Manas acis iepletās un sirds sāka skaļi pukstēt. Šoks mani pārdūra, un bailes noslīdēja pār manu muguru.

Viņš pat nepamanīja izmaiņas manā ķermenī un to, ka es vairs nepieņemu viņa pieskārienus. Viņš izrāvās un atkal iegāja manī, ar spēku stumjot manu ķermeni uz priekšu.

«Ak, sasodīts,» viņš nomurmināja. «Tagad es zinu, kāpēc viņš ir tik apsēsts ar tevi.» Tava incītis ir tik sasodīti cieši, Snieg. Dievs, es varētu kļūt atkarīgs no tā.

Mans ķermenis sastinga un muskuļi saspringa. ES nevarējukustēties. ES nevarējudomā.

Es biju pilnīgi paralizēta.

Tā nebija *mans* Dankans.

Manas lūpas pašķīrās, un es izdarīju vienīgo, ko varēju...
kliedza.

Bet mans klieziens viņu nesatrauca. Viņš neapstājās. Turklāt viņš turpināja šūpoties uz priekšu un atpakaļ, neatlaidīgi kustoties iekšā un ārā no mana ķermeņa.

– Ššš, Snieg. Neuztraucieties. Tu drīz pie manis pieradīsi. Mums priekšā ir visa nakts, mīļā. Man nekad agrāk nav bijis tik jauns incītis, un es plānoju veltīt laiku, lai to izbaudītu, pirms tas viss ir beidzies.

Mani ceļgali izslīdēja no apakšas, un es iekritu gultā. Mans ķermenis beidzot atdzīvojās un mani muskuļi saspringa, kad es daudzījās zem viņa.

– Ļauj man iet! – es auroju.

Viņa gailis izslīdēja no manis, un es izmantoju šo iespēju, lai mēģinātu dabūt viņu nost.

– *Eses nogalināšu tu!*

Viņš smeļoties noripoja no mana ķermeņa, un es akli sniedzos pēc naža. Satvēru to vienā rokā, bet bija jau par vēlu. Viņa pirksti apvija manu plaukstu locītavu, un viņš pagrieza manu roku atpakaļ, gandrīz izraujot manu plecu no ligzdas. Es iekliedzos un nometu nazi.

Viņš uzsita mani uz muguras un nolaida savu ķermeni man virsū, turot manu grūto figūru iesprostotu zem viņa. Beidzot mēs tikāmies aci pret aci, un es redzēju visas mazās atšķirības starp diviem Dankaniem, kuras iepriekš nebiju pamanījis.

Šis Dankans – viņa meža acis bija nedaudz tumšākas. Viņa

degunā nebija rētas. Uz viņa kreisās uzacis bija niecīga sprauga, kuras manam Dankanam nebija. Un tam bija cita smarža.

Es iesitu viņam pa krūtīm un ar nagiem pārlaidu viņa seju.

– Nav svarīgi, vai es tevi drāšu vai *Viņš*, teica šis Dankans. «Tavai incītei tas patīk jebkurā gadījumā.» Tu biji tik sasodīti slapjš priekš manis, Snov.

«Nē,» es iesaucos. – Nē! Nav domāts tev. Tas bija viņam. Vienmēr viņam.

Viņa seja satumsa un viņš man iesita no aizmugures. Manas lūpas pašķīrās, bet tas mani neapturēja. Es viņam uzspļāvu un nurdēju. Es cīnījos pret viņa spēku. Es kliežu, līdz mana balss aizlūza.

Tālumā gaudoja mani vilki.

Viņš mēģināja mani noskūpstīt, bet es viņu iespiedu starp kājām. Es nokavēju savu mērķi, taču biju pietiekami tuvu, lai viņš iesvilptu un viņa tvēriens atslābināja, bet tikai nedaudz.

Siena man pa kreisi pārsprāga, pievēršot mūsu uzmanību skaļai skaņai.

Dankans Kings.

Nē, cits Dankans.

Mans Dankans.

Viņš bija bez krekla un viņa džinsi karājās zemu uz gurniem.

Es gandrīz raudāju no atvieglājuma. Es zināju, ka viņi ir brāļi, bet *mans* Dankans nekad neļautu citam vīrietim mani sāpināt. Dvīņu brālis vai nē.

Viņa acis satumsa no dusmām, un viņa seja saviebās ar

slepkavnieciskiem nodomiem.

– Atlaid viņu, Dankan. «Viņa balsī bija briesmas un tumši draudi, vardarbības solījums.

Viņš noripoja no manis un asaras no atvieglojuma ritēja pār maniem vaigiem.

«Tagad, tagad,» viņš iesāka. «Liam, tu necīnīsies ar savu brāli par šo stulbo meiteni, vai ne?»

11. NODAĻA

Sniegs

Viņu sauca Liams.

Es uzzināju sava mīlotā vārdu pārāk vēlu.

man *irspēcīgi* Manas kājas trīcēja, kad es piecēlos un steigšus pārvilku pār galvu naktskreklu. Mana galva griezās, bet es paraustīju plecus no apjukuma.

Mans ķermenis sāpēja.

Man sāpēja sirds.

Mana dvēsele bija sagrauta.

Tagad visam bija jēga. Divas dažādas personības. Kāpēc Liams to ienīda, kad es viņu saucu par Dankanu. Kāpēc viņš ieradās manā istabā tikai naktī, un mēs tikāmies tikai slepeni?

Mans skatiens iekrita sienā – tajā pašā, kurai Liams tikko bija gājis cauri. Siena atvērās tāpat kā bibliotēkā. Slepenās durvis. Paskatījos aiz sienas, kur tā bija vaļā. Tur bija vēl viena istaba, mazāka, kas, cik sapratu, piederēja viņam.

Loģiski, ka viņš vienmēr atrada ceļu manā istabā, kad manas durvis bija aizslēgtas. Viņa vajāšanas prasmes bija visaugstākajā līmenī.

Liams būtībā dzīvoja manā sienā.

«Tu sāki šīs sūdas, kad mani notriecāt un piesējāt pie krēsla,» Liams norūca, sperot draudīgu soli pretī savam brālim. «Es tevi brīdināju, lai nepieskartos viņai, Dankan.»

«Viņa ir mana tikpat ļoti kā tava,» Dankans nomurmināja. –
Es viņu atvedu uz šejieni.

Liams žoklis saviebās.

– Es viņu ieraudzīju pirmo. Es biju pirmais, kas to apgalvoja.
Viņa. Mans. «Viņš pasniedza man roku. – Snieg, nāc šurp.

Mans ķermenis paklausīja un kustējās pret manu gribu. Es
spēru soli viņam pretī, bet piespiedu sevi apstāties.

Liams nebija mans varonis.

Viņš šajā stāstā bija tikpat nelietis kā viņa brālis.

«Nē,» es nočukstēju, pamājojot ar galvu.

«Nāc pie manis,» Liams teica. Kāpēc izklausījās, ka viņš mani
lūd? «Es visu paskaidrošu, Sniegpārslīņa.»

Manas dūres savilkās pie sāniem.

«Neuzdrošinies mani tā saukt vēlreiz,» es nočukstēju.

Dankans izplūda skaļos smieklos.

– Nav tā, ka tu viņai esi vajadzīgs, brāli.

«Un arī tu man neesi vajadzīgs,» es viņam uzcirtu.

Gan Dankans, gan Liams paspēra soli man pretī, bet es viņus
apturēju, pavēršot savu nazi viņu virzienā.

– *Nēpasmieties*"Es brīdināju.

«Vai jūs domājat, ka varat mūs ievainot ar šo mazo nazi?»

Dankans jautāja, paceļot uzaci. «Jūs pat nepienāksit pietiekami
tuvu, pirms kāds no mums viegli izmetīs nazi no tavas mazās
rokas.»

«Aizveries, Dankan,» Liams teica. – Dod man nazi,
Sniegpārslīņa. Es neļaušu Dankanam tevi sāpināt.

– Un tu? Kas mani pasargās no tevis? «Es pakratīju galvu, izlaižot tukšus smieklus. – Un tev ir taisnība, Dankan. Es nevaru tevi sāpināt. Bet es varu nodarīt kādu ļaunumupats.

Es pieliku nazi pie rīkles.

– Sniegs! «Liams metās uz priekšu, bet apstājās, kad ieraudzīja, ka es iegremdēju galu manā miesā. Asins lāse notecēja pa ādu.

Dankans iesmējās.

«Viņa ir nikna, brāli.» Man likās, ka tu esi viņu pieradinājusi un padarījusi paklausīgu. ES kļūdījos.

Mana roka trīcēja, bet es ciešāk satvēru nazi.

«Vēl viens solis, un jums būs jāatbild likuma priekšā par to, kāpēc jūsu pameitas līķis tika atrasts viņas istabā.»

Dankans aizsardzībā pacēla rokas uz augšu. Liams izskatījās neprātīgs.

– Vai mana māte zina? – jautāju, lēnām virzoties uz durvju pusi.

«Nē,» abi brāļi atbildēja vienlaikus.

Es pasmaidīju, neslēpjot nekādas emocijas.

– Nu viņa drīz uzzinās. Visi, ko tu man esi izdarījis?

Es metos ārā no istabas, pirms kāds no viņiem paguva reaģēt. Skrienot uz savrupmājas kreiso pagriezienu, piezvanīju mammai. Viņa neatbildēja un es pie durvīm nekļāvēju.

Es aizcirtu durvis.

– Māte! Māte!

Manas kājas sastinga no redzētā skata. Istabā bija nekārtība,

un mana māte gulēja uz grīdas, apgāzusies uz sāniem. Es nogrimu viņai blakus, lai gan mans vēders gandrīz sāpīgi krampjos.

– Ak nē. Nē nē! Dievs, nē, lūdzu! «Es satricināju viņas auksto ķermeni, lai gan zināju, ka ir par vēlu. Viņas acis bija plaši atvērtas un skatījās griestos, nedzīvas.

Viņas mute bija izlocīta, it kā viņai būtu lēkme, un es pamanīju, ka viņas lūpu kaktiņos sakrājas putas.

– Viņa ir mirusi. – Tā bija Dankana balss.

Es pacēlu galvu un skatījos uz diviem vīriešiem, kas stāvēja manas mātes istabas durvīs.

– Ko tu ar viņu izdarīji?

«Inde,» Dankans atbildēja bez mazākās sirdsapziņas pārmetumu mājiena.

– KĀPĒC? – norūcu.

Manas acis atrada Liamu, bet viņš neliecināja par sevi. Krampji vēderā kļuva noturīgāki, bet es tos ignorēju.

– Jūs redzējāt portretu, vai ne? Liams beidzot ierunājās. Viņš negaidīja manu atbildi. – Ella bija mūsu māsa.

– Vai esi kādreiz domājis, kā tavš tēvs tik ātri kļuva bagāts? – Dankans iejaucās.

– Es biju bērns. Kā man vajadzēja zināt? – caur sakostiem zobiem teicu. – Un kāds tam sakarsšīsir manam tēvam?

«Viņš ir iemesls, kāpēc jūsu māte nomira un kāpēc jūs esat šeit.»

Es noelsos.

– Kas?

«Tava tēva bagātība piederēja mums.» Viņš to nozaga un nodeva mūsu māsu.

Manas plaušas sarāvās, un es jutu, ka mana āda kļūst pārāk saspringta, *neērti*. Asas sāpes pārdūra manu vēderu, un es sarāvos.

– Par ko tu runā? – noņurdēju caur sāpēm un katru apgrūtinātu elpu.

«Tavs tēvs bija mūsu tuvs draugs.» Kad mūsu tēvs gāja bojā autoavārijā, tavs mīlais tēvs Maikls Vaitš kļuva par mūsu māsas tuvu uzticības personu. Mēs ar Liamu tobrīd atradāmies Afganistānā, nokalpojot pēdējos trīs mēnešus armijā,» skaidroja Dankans. Es mēģināju koncentrēties uz viņa vārdiem, bet tas kļuva arvien grūtāk, jo sāpes vēderā pieauga.

«Pirms mēs atgriezāmies, mana māsa bija atbildīga par lietām.» Maikls to izmantoja savā labā. Viņš apbūra mūsu māsu. Viņa iemīlējās un uzticējās viņam no visas sirds. Viņš viņu izmantoja... viegli ievilināja savā slazdā un piespieda parakstīt papīrus, kas visu, kas mums pieder, pārcēla uz viņa vārda.

«Es neticu tam, ko tu saki,» es nočukstēju. Tā nevarēja būt patiesība. Mans tēvs bija sirsnīgs cilvēks. Viņš bija maigs gars.

«Tā ir taisnība,» Liams nomurmināja. – Ella bija stāvoklī un gribēja ar viņu precēties, bet Maikls teica, ka viņš jau ir precējies. Uz tavu māti.

«Ella zaudēja visu, un Maikls atstāja viņu vienu.» Viņa nevarēja izturēt šoku un...

«Mūsu māsa izdarīja pašnāvību, Sniegpārslīņa,» Liams

pabeidza to, ko Dankans nevarēja pateikt. – Mēs atradām viņas līķi.

Mana galva griezās un man bija vājums.

– Kā... tu... to visu zini?

– Ellas un Džordža dienasgrāmata. Viņš bija tur, kad tas viss notika. Mēs esam redzējuši pierādījumus. Kā ar mūsu tēva nāvi? Tas nebija negadījums. Maikls visu izplānoja.

«Es tev neticu,» es teicu. «Un pat ja mans tēvs bija tik slikts, kā jūs sakāt, mana māte bija nevainīga.» Kāpēc nogalināt nevainīgu sievieti?

– Tava māte nebūt nebija nevainīga, Sniegpārslīņa.

Dankana lūpas saritinājās gandrīz nežēlīgi.

«Viņa bija informēta par plānu. Hilda iedeva manai mātai nazi un lika viņai nogalināt sevi. Viņa ir tikpat līdzvainīga kā tavs tēvs. Viņa zināja par šo romānu un neapturēja Maiklu. Viņa nedarīja pilnīgi neko, lai pasargātu jaunu, nevainīgu meiteni no nāves. Tava māte nav upuris.

Saķēru vēderu, aizraujot elpu. Sāpes pārņēma manu ķermeni, liekot man saritināties kamolā. Bija tāda sajūta, ka esmu degusi.

– Sniegpārslīņa? – Liams nosauca modinātāju. – Kas ar viņu?

Viņš metās man pretī, kad es zaudēju līdzsvaru. Liams apvīja man savas rokas, viņa acis bija mežonīgas, bet es tajās redzēju nenoliedzamo satraukumu.

«Kaut kas... nav kārtībā... ar mani...» es nočukstēju, jūtot, ka mans ķermenis krampj.

– Ko tu ar viņu izdarīji? Liams norūca.

Manas acis iegriezās manā galvā, un, pirms iekritu tumsā, es dzirdēju Dankanu sakām:

– Ābols, ko viņa ēda, bija saindēts.

Es iekritu aizmirstībā.

Pasaule ir beigusi eksistēt...

Un es pazudu tumsā.

12. NODAĻA

Liams

Nožēla garšoja rūgti.

Es ienīdu sevi par to, ka biju tikpat līdzvainīga kā mans brālis. Es nenožēloju Hildas nāvi. Viņa to bija pelnījusi. Bet Snova bija nevainīga, un es salauzu viņas sirdi.

– *Tusaindēts* viņa? «Es nespēju noticēt savām ausīm, kad mans brālis atzinās savā noziegumā. – Plāns ir mainījies. Mēs par to runājam, Dankan!

«Viņa bija lieciniece, Liam.» Neesiet idiots. Es glābu mūsu ēzeļus. Laimīgu ceļojumu. Maikls ir miris. Hilda sagaidīja savu galu. Un sniegs drīz pazudīs. Mēs iznīcinājam viņu ģimeni. Vai tas vienmēr nebija mūsu plāns?

«Es lūdzu jūs neiesaistīt Snovu šajā lietā,» es kliecēju. – Atnes man pretlīdzekli!

– Tu esi stulbs cilvēks. Viņa padarīja tevi vāju. Nestāsti man, ka *tuiemilējies*? Dankans pasmējās.

Es paskatījos uz viņu augšā un lejā.

– Man vienalga, ko tu domā. «Es pacēlu Snovu un noliku viņu gultā. Viņas melnie mati izbira pāri baltajam spilvenam, kas bija krass kontrasts. Viņas sarkanās lūpas lēnām kļuva blāvas un āda kļuva bālāka. Viņas uzacis savilkās tā, it kā viņai būtu sāpes, pat bezsamaņā.

Es pārbraucu ar pirkstu pāri viņas vaigiem, klusībā

atvainodamies par sāpēm, ko biju viņai radījis, pirms attālinājos no gultas.

– Kur tu dosies? «Dankans mani aizturēja.»

Es izrāvos no viņa tvēriena.

– Par pretlīdzekli.

Sniegam bija atlikušas tikai dažas minūtes, līdz inde pārņēma visu viņas ķermeni. Ja es viņai tagad iedošu pretlīdzekli, viņa tiks izglābta.

– Nedari to, ko vēlāk nožēlosi.

Es stāvēju viņam priekšā, vienā līmenī ar viņu no galvas līdz kājām.

– Nedari to, par ko runātu *to nožēlosi*, brālis

Negaidot viņa atbildi, es devos uz savu istabu un atradu pudeli pretlīdzekļa. Es atgriezos tur, kur atstāju Snovu un savu brāli.

Viņš steidzās pa istabu.

«Viņa mūs iesēdinās cietumā,» viņš šņukstēja.

– Es ar viņu parunāšu. Vienkārši dodiet man laiku, un mēs atradīsim veidu. Es likšu viņai saprast mūs un to, kāpēc mēs darījām to, ko darījām.

«Es nevaru ļaut jums to darīt,» Dankans brīdināja.

«Un es nevaru ļaut viņai nomirt.» – Nē, es tiešām nevarēju.

Sniegpārslai*pašumāes*.

Paspēru soli viņai pretī, kad brālis mani apturēja, vicinot ieroci man sejā. Viņa acis bija pilnīgi mežonīgas, it kā viņš būtu zaudējis pēdējo cilvēcības pavedienu.

«Es nevaru ļaut, lai tava stulbā kļūda mani ievestu cietumā,

Liam.» Ne pēc visa, ko esam piedzīvojuši.

– Tu man draudi? – lēnām jautāju. Viņš neatkāpās.

– Brāli... – Es mēģināju ar viņu spriest, bet tas bija bezcerīgi.

Viņš metās uz priekšu un satvēra flakonu manā rokā. Es paklupu atpakaļ, bet Dankans neapstājās. Viņš cīnījās, mēģinot ar nagiem satvert manu roku.

– Beidz! Dankans!

Viņš norādīja ieroci uz manām krūtīm un norūca.

– Iedod to man!

Mēs abi cīnījāmies viens ar otru. Es pasargāju flakonu, un viņš mēģināja to man atņemt.

– Brāli, beidz. Izbeidz, māmiņ!

Es sniedzos pēc pistoles, mēģinot to attālināt no mums.

Dankans kļuva traks, turēdamies pie manis. Mēs abi smagi elpojām un kliezām viens uz otru, kad šāviena skaņa atbalsojās telpā, atsitoties no sienas. Mūsu acis iepletās, un manās krūtīs bija dzirdama burbuļojoša nopūta. Dankans paklupa no manis un nokrita uz ceļiem, asinīm notraipot viņa kreklu.

– Nē! «Es norūcu, nokrītot uz ceļiem viņam blakus. Viņš saspieda manas krūtis, un es mēģināju izdarīt spiedienu uz brūci, bet no tās stipri plūda asinis.

Viņa ķermenis trīcēja.

«Viņa... mirst... ir palikušas tikai trīs minūtes... līdz inde... pārņem.»

Mana sirds sāka dauzīties. Es atskatījos uz Snovu, tad uz savu brāli. Dankans dreboši pasmaidīja.

– Ej pie viņas.

Saspiedu pudeles rokā un izdarīju izvēli.

Es aizgāju no sava brāļa un devos uz Sniega pusi. Es ielēju viņai mutē pusi pudeles, bet daļa izlija viņai uz zoda.

«Sasodīts,» es nolamājos, pirms ielēju mutē pārējo.

Es noliecos un noskūpstīju viņu, ielejot pretlīdzekli viņas mutē un rīklē.

Es viņu noskūpstīju, kamēr brālis gulēja uz grīdas mirstot.

Sniegs saviebās, kad brālis izelpoja pēdējo elpu.

* * *

Pēc sešām stundām Snova atvēra acis. Viņa pamirkšķināja, paskatījās pa istabu un apmetās uz mani. Es apsēdos viņai blakus uz gultas. IN *mans* telpa.

Džordžs man palīdzēja sakopt otru istabu, kurā Hilda un Dankans ievilka pēdējo elpu. Viņš aizveda līķus, un es paliku kopā ar Snovu, vērojot viņu. Es uztraucos, ka biju pārāk ilgi gaidījis, lai viņai iedotu pretlīdzekli.

Bet pagāja vairākas stundas, un tā vietā, lai nomirtu, es redzēju, ka viņa vienkārši... *bezsamaņā*.

Tiklīdz mūsu skatieni sastapās, viņas acis piepildījās ar asarām. Viņas zods trīcēja.

– Tā ir patiesība? «Viņa čukstēja, viņas balsī plaisājot.

Es pamāju ar īkšķi glāstīdama viņas vaigu.

– Tas viss ir taisnība, Sniegpārslīņa. Man tiešām žēl.

Viņa šņukstēja, pieķērās man.

Es nebiju viņas stāsta varonis.

Es biju nelietis, bet viņa joprojām mani meklēja. Viņa joprojām atrada mierinājumu manī.

Un es apsolīju vēlreiz iekarot viņas uzticību.

Šoreiz es negrasījos salauzt viņas sirdi.

EPILOGS

Sniegs

2 gadus vēlāk

Ja tu pirms diviem gadiem man būtu pajautājis, vai mana dzīve būs tāda pati kā tagad, es smeļoties būtu teikusi, ka esi traks. Pirms diviem gadiem plānoju atgriezties internātskolā un garlaicīgā, klusā dzīvē.

Un tagad?

Nu mana dzīve nebija ne garlaicīga, ne mierīga.

Skalš kliedziens piepildīja kotedžu, un es nobolīju acis, izejot no vannas istabas un aptinot savu ķermeni ar dvieli.

«Es biju prom tikai uz desmit minūtēm.»

– Viņš grib pienu.

«Viņš vienmēr grib pienu,» es nomurmināju.

Liams man veltīja savu parakstu greizo smīnu. Viņš man iedeva mūsu dēlu Eliasu, un es iekārtojos viņam klēpī. Viņa rokas apvijās mums apkārt, un Eliass piespiedās manam krūtsgalam.

Liama lūpas maigā skūpstā pieskārās manam templim. Es pieķēros viņam vēl vairāk. Pēc divdesmit minūtēm Eliass bija paēdis un gulēja manās rokās. Ieliku viņu kulbā pie mūsu gultas un pieglaudus pie vīra. Viņa acis vairs nebija mirušas. Viņi bija silti. Mīlestība pret mani un mūsu dēlu. Bet es joprojām redzēju skumjas, ko viņš tik labi slēpa.

Liams dziļi iekšēji jutās vainīgs.

Pirms diviem gadiem, kad pamodos, nezināju, kā reaģēt. Es raudāju un dusmojos un ienīdu Liamu. Man bija vajadzīgi mēneši, lai beidzot samierinātos ar notikušo. Un visus šos mēnešus Liams ir bijis pacietīgs pret mani. Viņš man paskaidroja savu notikumu versiju.

Pagāja ilgs laiks, lai viņu saprastu, bet galu galā es sapratu, cik ļoti mans tēvs bija izpostījis mūsu visu dzīvi.

Es nezināju, kas notika starp Dankanu un Liamu pēc tam, kad es noģību. Es uzzināju, ka Dankans ir miris, un Džordžs man teica, ka tas bija nelaiemes gadījums. Viņam nevajadzēja paskaidrot, es jau sapratu, ko viņš domāja.

Liams nekad par to nerunāja.

ES arī.

Mēs arī nekad nerunājām par savu pagātņi. Es nekad nedomāju par savu tēvu, un viņš nekad nedomāja par savu māsu vai brāli. Mēs devāmies tālāk... un mēs iemācījāmies dzīvot kopā, neskatoties uz mūsu pagātņi.

Mēs iemācījāmies mīlēt viens otru, neskatoties uz mūsu pagātņi.

Kad es pamodos, Liams man teica, ka mēs ejam prom. Viņš pārdeva karalisko īpašumu, un mēs apmetāmies šeit vasarnīcā, prom no pārējās pasaules, kur bijām tikai es un viņš... un mūsu bērns. Protams, mūsu vilki nāca mums līdzī. Es dzirdēju, kā viņi gaudo tālumā, netālu no mūsu mājas. Viņiem patika naktīs skriet pa mežu.

– Esmu nedaudz greizsirdīgs. Mūsu dēls mielojās ar tavām

krūtīm,» Liams nomurmināja.

– Viņš jau guļ. – es piemiedzu aci. Viņš saspieda manas smagās krūtis, liekot pienam tecēt no maniem sprauslām.

Liams noliecās uz priekšu un iesūca vienu uzceltu krūšu krūšu mutē. Es satvēru viņa pakausi, turot viņu sev klāt.

Tas nebija ideāls mīlas stāsts.

Tas bija sagrozīts stāsts, nepilnīga mīlestība...

Bet ar to mums pietika.